BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 161 • Kasım / Mijdar 2011 • Fiyatı / Biha: 2 YTL

ERCİŞ-VAN

HALKI DEPREM DEĞİL, DEVLET VURDU!
ÖLÜMLERDEN, ACILARDAN, KAYIPLARDAN, SAKAT KALANLARDAN KAPİTALİST SİSTEM SORUMLUDUR!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

BİR BAŞKA ÜLKE

Bir ülke düşünün ki, o ülkede tarihi olarak oluşmuş bir insan topluluğu var. Bu topluluğun üzerinde yaşadığı topraklar işgal edilmiş. Bir ülke düşünün ki; o ülkede milyonlarca insanın konuştuğu bir dil on yıllarca, unutturulmak istenmiş. Bir ülke düşünün ki, o ülkede yaşayanlar katliamlardan geçirilmiş, acılar yaşamış, bedeller ödemiş. Bir ülke düşünün ki, o ülkenin insanları mağaralarda işgal askerleri tarafından, gaz bombaları ile öldürülmüş. Bir ülke düşünün ki; o ülkenin üç binden fazla köyü boşaltılmış, yakılmış, yıkılmış. Bir ülke düşünün ki, şehir ve köy isimleri değiştirilmiş. Bir ülke düşünün ki, o ülkenin yollarında aracınızla seyrederken karşınıza çıkan tüm trafik levhaları başka bir dille yazılmış. Bir ülke düşünün ki aydınları, gazetecileri, çocukları öldürülüyor ve nedense katiller bir türlü bulunamıyor. Bir ülke düşünün ki, coğrafyasında,

on binlerce faili meçhul cinayet işlenmiş. Bir ülke düşünün ki, o ülkenin hapishanelerinde uygulanan işkencelerle insanlık suçları işlenmiş. Bir ülke düşünün ki, o ülkede son 27 yılda 40 bin insan öldürülmüş. Öyle bir ülke düşünün ki, o ülkenin binlerce insanı hapishanelere konulmuş. Öyle bir ülke düşünün ki, ülkenin adını telafuz edenler bedel ödemiş. Hatırladınız mı bu ülkeyi? Parçalanmış Kürdistan ülkesinin Kuzey parçasından bahsediyoruz.

Bu ülkenin tarihini biraz hatırlayalım. Kapitalizmin şafağında ulus ve ulusal hareketler gelişmeye başladı. Batı Avrupa ülkeleri ile karşılaştırıldığında, Osmanlı imparatorluğunda kapitalizmin gelişmesi geç oldu. Daha uluslaşma süreci başlamadan önce, Osmanlı İmparatorluğu ile Safevi Devleti arasında 17 Mayıs 1639 yılında Kasr-ı Şirin anlaşması imzalandı. Bu anlaşma ile Osmanlı-İran savaşı sona eriyor , Osmanlı –İran sınırı çiziliyor ve bu sınır çiziminde Kürdistan ve kürt topluluğu iki parçaya bölünüyordu. Osmanlı-İran sınırını belirleyen bu anlaşma aynı zamanda bugünkü Türkiye-İran ve Irak-İran sınırını da büyük ölçüde belirliyordu. Daha sonra 19. yüzyılın 2. yarısı, 20 yüzyıl başlarında Kürt ulusu uluslaşma süreci içerisine girdi. Birinci dünya savaşı ve Türk Kurtuluş savaşı ertesinde Kürdistan, Kemalist Türk Hükümetinin İngiliz-Fransız emperyalistleri ile anlaşması sonucu dört parçaya bölündü. Kemalistler, tam işgale karşı güdük anti-emperyalist bir savaş yürütüyorlardı. Bu savaşta Kürtler de yerini almıştı. Kürtlere bir takım sözler verilmişti. Ama daha savaş yıllarında 1921 yılında Koçgiri katliamı yapıldı. 1924 yılında Beytüşşebab'ta Kürtlerin katliamına devam edildi. 1925 yılında, Kemalistler artık iktidarını sağlama almışlardı. 1925 yılında Şeyh Said İsyanı kanla bastırıldı. 24 Eylül 1925 tarihli Şark Islahat Planı adlı kararname çıkarıldı. Bu kararname, Kürtlere karşı uygulanacak tedbirleri içeriyordu. Bu kararname, bir plan çerçevesinde Kürt milli iradesini önlemek amacıyla hazırlanmış, bir Türkleştirme ve yoketme programıydı. Umumî Müfettişliklerin kuruluşu ve sıkıyönetim kararını da içeren bu plana göre tehlikeli bulunan Kürt aileleri Batıya sürülecekti. Planda özellikle kadınlara ve kız çocuklarına acilen Türkçe öğretilmesi önerilmekte ve Kürtlüğe dair bütün unsurlar hedef alınmaktaydı. Tüm Kürt illerinde Yatılı İlköğretim Bölge Okulları devreye sokuldu. Bu okullar, Türkleştirme işlevini üzerlenmişlerdi. Kürtçenin yasaklanması ve Türkleştirme politikası ile yetinmeyen devlet, 1938 yılına kadar tüm Kürt hareketlerini kanla bastırıyordu. Zilan ve Munzur çayları kızıla boyanmıştı.

1984 yılında PKK'nin Eruh ve Şemdinli baskınları ile yeni bir dönem başladı. Şimdi 27 yıldan bu yana Türk devleti o ülkede bir savaş yürütüyor. Bu savaşta binlerce insan öldürüldü. Köyler yakıldı. Binlerce faili meçhul cinayetler işlendi. İşkence tezgahları harıl harıl çalıştı. Hapishaneler Kürtler ile doldu taştı. Kürtler yaşadığı topraklardan göç ettirildi. Bu savaşta devlet hiç bir kural tanımadı. Kimyasal silahlar kullanıldı. Öldürülen insanların cesetlerine bile işkence yapıldı. Öldürülenler toplu mezarlara gömüldü. Ailelelere cenazeler verilmedi. Bir çok yerlerde cesetler yakılarak kışlaların çöplüklerine atıldı. Kürdistan ülkesinde yaşanan ve yaşatılan vahşeti anlatmaya sayfalar yetmiyor. Kısaca hafızalarımızı tazelemek için yukardaki satırları yazdık. Ve geldik bugüne...

Kürt yoktur söylemlerinden, Kürt vardır noktasına gelindi. 12 Ağustos 2005

yılında Recep Tayip Erdoğan, Amed'te yaptığı konuşmada 'Kürt Sorunu' vardır diyordu. 5-7 Nisan 2009 tarihinde Barack Obama Türkiye'ye gelmişti. 6 Nisanda TBMM'de yaptığı konuşmada Obama, AKP hükümetine yapması gerekenleri hatırlatıyordu. Obama, Türkiye'nin tarihi ile yüzleşmesini, Kürt sorununu çözmesi ve komşuları ile iyi ilişkiler kurmasını istiyordu. Obama'nın ziyareti ertesinde cumhurbaşkanı A. Gül, Kürt sorunu Türkiye'nin en önemli sorunudur ve "iyi şeyler olacak" tespitlerini yapıyordu. "Kürt açılımı, demokratik açılım, milli kardeşlik projeleri" adı altında güya Kürt sorunu çözülecekti! Açılım dedikleri proje ile aslında PKK'nin tasfiyesini amaçlıyorlardı. AKP'ye göre de ; Türkiye bölünmez bir bütündür. Türkiye'de Türk milleti dışında başka bir millet yaşamamaktadır. Kürt ulusu, sonuçta Türk milletinin bir alt etnik grubu olarak görülmektedir. AKP'nin Kürt sorununa böyle yaklaşması, esasında muhalefet ile özde bir farkının olmadığını gösteriyordu. Bir yanda "Kürt sorununun çözümü" konusunda çok iyi şeyler olacak, açılım vb söylenirken; diğer yanda savaş yükseltiliyordu.

Bu söylemler devam ederken 29 Mart 2009 da yerel seçimler yapıldı. Demokratik Toplum Partisi, yerel seçimlerde 2 milyon 566 bin oy alarak 99 belediye başkanlığını kazandı. Yerel seçimlerden 16 gün sonra, 14 Nisan 2009 tarihinde 54 kişiden oluşan DTP yönetici ve üyeleri gözaltına alındı. 54 kişi 4 gün gözaltında tutulduktan sonra mahkemeye çıkarıldı, 53'ü tutuklandı. 24 Aralık 2009 tarihinde yine aynı soruşturma kapsamında operasyonlar düzenlendi, tutuklu sayısı 104'e çıktı. Sadece Diyarbakır Sur ilçe Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş ciddi sağlık problemleri sebebiyle serbest bırakıldı. 14 Nisan 2009 tarihinden bu yana 'KCK Operasyonu' adı altında Kürt siyasetçiler, avukatlar, belediye başkanları, sendikacılar ve insan hakları aktivistlerinden oluşan 1500'ün üstünde insan tutuklandı. Operasyonlar devam ediyor ve hapise konulanların sayıları giderek artıyor.

Açılım tartışmaları devam ederken, Abdullah Öcalan'ın çağrısı üzerine, 19 Ekim 2009 tarihinde Kuzey Irak'taki Mahmur Kampı'ndan 26, Kandil Dağı'ndan sekiz kişi o ülkenin bir parçasına, Kuzey Kürdistan'a geldiler. Gelenler sorgulandıktan sonra serbest bırakıldı. Gelenleri nihayet savaş sonlanacak, nihayet barış olacak diye sevinen yüzbinlerce insan karşıladı. Karşılama törenleri ve gelenlerin serbest bırakılması sonucu, muhalefet partilerinden ırkçı ,provokatif sesler yükselmeye başladı. Genelkurmay başkanlığının ırkçı açıklaması ertesinde AKP'de bu koroya katıldı. Sonra ne oldu? Gelenler hakkında davalar açıldı. Bir bölümü hapse konuldu. Geri kalan bölümü ise tekrar Güney Kürdistan'a dönmek zorunda kaldı.

Anayasa Mahkemesi başkanı Haşim Kılıç 11 Aralık 2009 akşamı yaptığı bir basın toplantısı ile DTP kapatma davasında oybirliğiyle DTP'nin kapatılma kararı alındığını açıkladı. DTP'nin kapatılması ile Kürtlere, bir daha kendi ulusal kimliğinizle legal siyaset yapma izni vermeyeceğiz" mesajı veriliyordu. Partinin kapatılmasıyla kürtleri silahlı çatışmada ezmek için gereğinin yapılması isteniyordu. Bir yandan kimi burjuva siyasetçiler Kürtlerin ovada siyaset yapması yönünde görüş belirtiyordu. Diğer yandan ova da siyaset yapmaya çalışan ve kendi ulusal kimlği temelinde hareket edenlere yaşam hakkı tanınmıyordu.

O ülke de sadece büyükler değil, çocuklar da 'taş attıkları' iddiası ile hapse

atılıyor ve işkenceden geçiriliyor. PKK'nın şehir örgütlenmesi KCK üyesi olduğu iddiası ile yüzlerce insan hapse konuldu. Bu sonuca varmalarının ardında kim bilir kaç bin ses bandı vardır. Tutuklananlar hakkında iddianamede delil olarak ileri sürülen olgular; DTP'nin MYK kararı ile kurulmasına karar verdiği ve atama yaptığı Yerel Yönetimler Komisyonu'nun çalışma mekânında yapılan ortam dinlemeleri, yaklaşık 3 yıl süren iletişim tespit tutanakları. Telefon ve ortam dinlemelerinin tümüyle hukuka aykırı bir şekilde yapıldığı da ortada. 24 Aralık 2009 tarihinde tutuklananların emniyet tarafından basına servis edilen o fotografını hatırladınız mı? 10'u belediye başkanı olan 35 kişiyi tek sıra halinde kelepçelere vurup fotografını çekerek, Kürtlere bir mesaj veriyorlardı. Böyle mi getiriliyor insanlar adliyeye? Bize sunulan resim, bundan sonraki hayatımızın belgesi olarak kalsın istiyorlar.

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'nda özel yetkili 5 Cumhuriyet Savcısının yürüttüğü soruşturma kapsamında hazırlanan 148 sayfalık iddianame, Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nce kabul edildi. Burjuva medyada büyük gürültüyle yayınlanan iddianame güya DTP'nin bir bölümünün PKK'nin legal Türkiye örgütü olarak çalıştığını ispata çalışıyor! KCK davası, başından bu yana, ellerine hiç silah almamış, alacaklarına dair de herhangi bir delil olmayan insanları hedef altına almaktadır. Haklarında tutuklandıktan çok sonra iddianame düzenlenen KCK sanıkları, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü ve Newroz'da toplumsal gösteriler düzenlemek ve bunlara katılmak, AİHM'ye dava götürmek, Demokratik Toplum Kongresi çalışmalarına katılmak gibi, anayasada ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nde güvenceye alınan hak ve özgürlüklerini kullandıkları için yargılanıyorlar. Nisan 2009 yılında hapse konulan insanlar 17 ay sonra duruşmaya çıktılar. Diyarbakır Özel Yetkili 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde bir tiyatro oyunu sergileniyor. Bu insanlar kendi ana dillerinde savunma yapmak istiyor. Mahkeme heyeti, milyonlarca insanın konuştuğu bir dili, tutanağa "bilinmeyen bir dille konuştukları" biçiminde geçiriyor. Kendilerini anadillerinde savunmak isteyen sanıkların ikinci cümlelerinde mikrofonları kapatıldı. Mahkemenin adil bir yargılama yapmaması ve Kürtçe savunma taleplerini reddetmesi sonucu, savunma avukatları 22. duruşmada davadan çekildiler. 10 Mayıs 2011 tarihinde KCK davasının 23. duruşması yapıldı. Sanık avukatları bu duruşmaya da katılmadı. Tutuklu sanıkların 'mevcut avukatlarla devam etmek istiyoruz' başvurusunun, 'sanıkların müdafi istediği şeklinde anlaşıldığını' belirten mahkeme, 'zorla müdafi' atanmasına karar vererek, duruşmayı 2 Ağustos 2011 tarihine erteledi.

24. duruşma 2 Ağustos 2011'de yapıldı. Sanık avukatları, savunma haklarının kısıtlandığı ve adil bir yargılamanın yapılmadığı gerekçesi ile duruşmaya yine katılmadılar. Mahkemenin "zorunlu müdafi atanması" talebine rağmen Diyarbakır Barosu, "meslektaşlarının vekaletinin bulunduğu müdafiliklerinin devam ettiği"ni belirterek duruşmaya avukat göndermedi. Mahkeme heyeti, sanık avukatları ve Diyarbakır Barosu hakkında suç duyurusunda bulunma kararı aldı ve duruşmayı 10 Ağustos'a erteledi. İlginç olan mahkemenin daha önce aldığı karar gereği, sanıklar toplu halde duruşmalara getirilmiyordu.

25. duruşma 10 Ağustos'ta yapıldı. Mahkeme savcısı Levent Kaya, davanın başka ile nakli için gerekli mütalaa-

nın hazırlanması için süre talep etti. Bu talep mahkemece kabul edildi ve dava 25 Ağustos'a ertelendi. 25 Ağustos'ta yapılan duruşmada savcı, nakil talebini, "baro ve avukatların örgütlü hareket etmesinden kaynaklı olarak davanın tıkanması"na dayandırdı. Bu nedenle yargılamanın yapılamayacağını, Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 19. maddesi gereği davanın özel yetkili başka bir mahkemeye nakledilmesini talep etti. Sanık avukatları, savcının mütaalasına karşı savunma yapmak için süre istedi. Mahkeme heyeti, sanık avukatlarının savunma yapması için duruşmayı 6 Aralık 2011 tarihine erteledi.

Bu dava siyasi bir davadır. İkibinin üzerinde insanın tutuklu olduğu ve Türkiye'nin en büyük davalarından biri haline gelen KCK davasında, hukukun guguk olduğu açıkca görülüyor. Soruşturma, ilk önce İçişleri Bakanlığı'na bağlı polisler ve Adalet Bakanlığı'na bağlı özel yetkili savcılar tarafından yürütüldü. Kürt halkının oylarıyla seçilmiş belediye başkanları, insan haklarıyla uğraşan avukatlar ve bölgenin önde gelen aydınları, bu davanın içerisinde yer alıyor. Anadilde savunma bir insan hakkı olmasına rağmen, mahkeme bu hakkı tanımıyor. Sanıklar anadillerinde savunma yapmak istiyorlar. Ancak mahkeme, "bilinmeyen bir dilden" bahsediyor ve "bilinmeyen ve Kürtçe olduğu düşünülen bir dil konuştukları için ifadeleri alınamaz" diyor. T.C. devletinin televizyonunda 24 saat Kürtçe yayın yapılıyor ama yine bu devletin hakimi, Kürtçe konuşan insanların dilleriyle ilgili "bilinmeyen bir dil" tanımı yapıyor. Yani devlete Kürtçe konuşmak serbest ama Kürtlere yasak! Ceza Muhakemesi Kanunu'nun (CMK) 202. maddesinde, "Sanık meramını en iyi anlatabileceği dilde savunma yapabilir" deniyor. Yani mesele Türkçe bilip bilmemek değil, meramınızı en iyi hangi dilde anlatabiliyorsanız, o dilde savunma yapma hakkınız var. Ayrıca Lozan Antlaşması'nın 39. maddesi de bu hakkı güvence altına alıyor. Ama mahkeme, kendi yasalarını bile uygulama gereği duymuyor. Bütün bu uygulamalar Kürtlerin en demokratik taleplerinin görmez gelindiği anlamına geliyor.

Anlat, anlat bitmiyor. O ülkede savaş tırmanıyor. Kağıt üzerinde kaldırıldığı söylenen olağanüstü hal uygulanıyor. Geniş yetkilerle donatılacak süper valilerden bahsediliyor. Sadece Hakkari ve çevresinde 100 bin kişilik ordu görev yapıyor. Yol kontrolleri, ev baskınları olağan bir hale gelmiş durumda. Hakkari'ye gittiğinizde yolunuz polis ve jandarma tarafından kesiliyor. Sanki bir sınırdan geçiyorsunuz. Arama noktalarında yapılan sorgulamadan sonra, bir form dolduruyorsunuz. Formda kimlik bilgilerinizin yanı sıra, Hakkari'ye niçin geldiğinizi, nerede kalacağınızı, kaç gün kalacağınızı vb forma yazmanız gerekiyor. Hakkari ve çevresinde ki durumu İHD Hakkari Şube Başkanı İsmail Akbulut şöyle anlatıyor:

"Bizi ziyaret etmeniz bize kuvvet veriyor. Bize yapılan ziyaretler ve dayanışma önemlidir. Doğduğumuz andan itibaren tutuklanma, öldürülme, gözaltında kaybolma olayları ile karşılaşıyoruz. Bu olayların son bulmasını istiyoruz. 2011'e girerken yoğun tutuklamalar ve gözaltına alınmalar devam ediyor. 2011 yılında sadece Hakkari ve çevresinde 400 kişi tutuklandı. Son yapılan düzenlemelerle hapse giren bir daha çıkamıyor. Yargılamalar 1,5 yıl sonra başlıyor. Taş atan çocuklarla ilgili bir yasa çıkarıldı. Kimi çocuklar bırakıldı. Ama hala içerde olan ve yargılanan çocuklar var. Hakkari ve çevresinde 530 çocuk ya içerde ya da yargılanmaları devam ediyor. Tutuklanan kişiler, Van, Bitlis

ve Muş cezaevlerine konuluyorlar. Ailelerin çoğu hapishaneler uzakta olduğu için ziyarete gidemiyor. Hakkari halkı onurlu bir halktır. Parası olmayanlar çocuklarını kaderine terk ediyor. Son dönemde hapisten çıkan çocuklar PKK'ye katıldı. Son iki ayda dağa çıkmada bir artış gözlemleniyor. Baskılar ve işlenmeyen suçlar için hapse atılmalar çocukları dağa yönlendiriyor. Yüksekova'da jitemvari mezit adlı bir örgüt yaratıldı. Bu örgüt bildiri dağıtarak yöre halkını tehdit etmeye başladı. Bu örgüt bir aydan beri faaliyet yürütüyor. Dağıtılan bildiride PKK ve BDP'ye yönelik tehditler var. Bu örgüt iki tane bombalı eylem yaptı. Beş sivil polis Zağros İş Merkezine bomba atmaya yeltenirken, halk tarafından yakalandılar. 3 tane sivil polis kaçtı. İki tane sivil polis halk tarafından linç edilmek istendi. Polise teslim edilen bu kişiler serbest bırakıldılar. Bu olay on gün önce yaşandı. Seçim öncesi halkın sindirilmesi ve böylelikle AKP'nin gelmesi planlanıyor. Devletin bu uygulamalarından kaygı duyuyoruz. Yüksekova'da polise yapılan linç girişimi bahane edilerek 13 BDP yöneticisi tutuklandı. Son dönemde Hakkari'ye duyarlı bir avukat geldi. Gözaltına alınanlara yardımcı olmaya başladı. Bu avukat hakkında KCK davası bahane edilerek hakkında üç soruşturma başlatıldı.

Hakkari bölgesi çatışma sürecinin yoğun yaşandığı bir yerdir. Son dönemde İHD olarak faili meçhul cinayetlerle ilgileniyoruz. Bize başvuran aileler var. Cumhuriyet Savcılığına başvurularımız var. Hakkari modern bir il. Burada töre ve kadın cinayetleri yaşanmıyor. İHD ve belediye, valiliğe proje sunuyor. Ama valilik bu projeleri red ediyor. Cemaate yakın kurumların projeleri kabul ediliyor. Burada Tay-der (Tutuklu aileleri ile dayanışma derneği) yok. Biz aynı zamanda Tay-der'in de görevini yapmaya çalışıyoruz.

Hakkari'de 42 tane sivil toplum örgütü var. Devletin İHD'ye yönelik baskıları devam ediyor. Sadece bana 42 tane dava açıldı. Önceki şube yöneticilerimize davalar açıldı. İHD, Hakkari'de dokuz yıldan beri var. Ben üç yıl hapis yatıp çıktım. İHD, kurulduğu zaman tehditlere maruz kaldı. 2002 yılında basın açıklaması yaptığım için tutuklandım. Sorgu hakimi ifademi aldıktan sonra beş dakika ara verdi. Bu arada polisler gelip gitti. Aradan sonra hakim bana, seni tutuklamak zorundayım ne diyorsun diye sordu. Bende, yargı makamı sizsiniz, sanığı tutuklama kararı vermişseniz benim diyeceğim bir şey yoktur dedim.

2006 yılına kadar sistematik olarak işkence yapılıyordu. 2006 yılından sonra sistematik işkence yapıldığını söylemek zor. Ama gözaltına alınanlar emniyete götürülene kadar kaba dayaktan geçiriliyorlar. Ev aramalarında değişen bir şey yok. Son bir yıl içinde özellikle de Yüksekova'da gençlere karşı yoğun işkenceler yapılıyor. Suç duyurularına hep takipsizlik kararları veriliyor. Şimdiye kadar hakkında dava açılan tek bir polis yok."

Evet, Hakkari çatışmaların yoğun yaşandığı bir alandı. İHD başkanının anlattığı ve verdiği bilgiler bölgenin durumunu iyi yansıtıyordu. Hakkari diğer adı ile Çölemerik'in il nufusu 65 bindir. Çölemerik fabrikası olmayan bir ildir. İran ve Irak'a açılan sınır kapıları kapalıdır. Çölemerik halkı, kolluk gücünün baskısı ve yoksulluğun kıskacı altındadır. Hakkari belediye başkanı Fadıl Bedirhanoğlu ise şunları söylüyordu:

"İnsanları tanımak ve iletişim kurmanın iyi olduğunu düşünüyorum. Harran Üniversitesinde doktordum. 2009 yerel seçimlerinde %80 oy alarak belediye başkanı seçildim. Kürdistan'da kirli bir savaş yaşanıyor. Burada kimyasal silahların kullanıldı-

ğını gördük. Hakkari ve çevresinde kanser ve kalp rahatsızlıkları hastalıklarında büyük bir artış var. Bu hastalıklarla ilgili net veriler elimizde yok. Kanser ve kalp krizinden ölümlerin neden yükseldiğini ancak araştırma sonucu ortaya çıkabilir. Bu hastalık vakalarının nerden geldiği araştırılmalıdır. Bu hastalıklardan ölüm olaylarının arttığını gözlemliyoruz. Bu hastalıkların kimyasal silahlardan kaynaklandığını tahmin ediyoruz. Ama bu durumu bilim adamlarının araştırması gerekir. Hakkari ve çevresinde yaşayanlar, yemeklerine çok bitki ve baharat koyuyorlar. Radyasyon bitkilere yayıldığında bu bitkiler yeniyor. Hayvanlar otlatılıyor. Devlet 90'lı yıllara kadar klasik metod ve yolları kullanıyordu. 90'lı yıllardan itibaren kimyasal silahlar kullanılmaya başlandı. Ayrıca faili meçhul cinayetler artmaya başladı. Geçen yıl 10 gerilla öldürüldü. Ben kendim cesetleri gördüm, vucutları simsiyahtı. Kimyasal silahların kullanılması ve halk üzerinde yaptığı etkilerin incelenip araştırılması gerekir.

Belediye olarak kültür çalışmaları yapıyoruz. Folklor ekibimiz var. Ekonomik olarak sıkıntılar yaşıyoruz. Personelin maaşını ödemede zorluklarımız var. Hakkari belediyesi borçlu bir belediyedir. Devletin verdiği paradan %40 kesinti yapılıyor. 17 milyon gelirimiz var ama 53 milyon da borcumuz var. Bu borca bir de faiz bindiriliyor. Devlet, yaz aylarında bizi serbest bırakıyor, dört ay boyunca kesinti yapmıyor. Bu dört ay boyunca biraz nefes alıyoruz. Hakkari zorlu bir coğrafyada bulunuyor. Nufusa göre ödenek veriliyor. Burada ki nufus içinde polis ve asker sayılmıyor. Bu bölgede çok sayıda sığınmacı var. Bu sığınmacılar da kayıt altına alınmamış.

2011 yılında belediye de iki dilde yazılar yazıldı. Burada Kürtçe kursu veren bir dernek var. Bu bölgedeki halk zaten Kürtçe konuşuyor. Kürtçe kurs, Kürtçenin yazımı vb için öğreniliyor.

Kürdistan'da özel yetkili savcılar, bir yerden izin almadan direk dava açıyorlar. Bizler ne söylüyorsak ya 'suç ve suçluyu övme' veya 'örgüt propagandası' yapmaktan dava açılıyor. Kendi dilimizi konuşamıyoruz. Bu tradejiyi değiştirmek gerekir. Az önce savcıya ifade verdim. Genel başkanımız ile birlikte Yüksekova'ya gittim. Genel başkan konuşurken, ben de yanında idim. Kitle slogan attığı için hakkımda dava açıldı. Okula başladığımda sınıfta 50 öğrenci vardı, hiç kimse Türkçe bilmiyordu. Ama şimdi ana dilimizi unuttuk." Başkanın anlattıkları ve burada yazdığımız konuşmasının bir bölümü Kuzey Kürdistan gerçekliğini yansıtıyor. Devam edelim. Bir başka ülkede kiminle konuşursanız konuşun, romanları yazılacak gerçek vakalar ve dramlar ile karşılaşırsınız. Van İHD Şube Başkanı Sami Görendağ'a kulak verelim: *"Gündelik hayat içinden İHD'ye intikal eden konular üzerine konuşacağım. Van göç alan bir şehir. Ben kız kardeş adlı Türkçe, Kürtçe yayınlanan bir derginin yayın yönetmeniyim. İlgilendiğimiz alan geniş bir alan. Travestilerin sorunları, işkence, hapishane sorunlarının yanısıra öldürülen gerillaların ailelerine teslim edilmesi için de çalışıyoruz. F-Tipi cezaevinde vucudunun %90'nını kullanamayan PKK'lı bir mahkum var. Adli tıp raporuna göre bu mahkum cezaevinde kalamaz. Bu hasta geçtiğimiz aylarda hastaneye götürülüyor. Bir kadın doktor, 'pis terörist' şeklinde mahkuma hitap ediyor. Hasta mahkum, 'politik görüşlerimden dolayı bana böyle hitap edemezsin' diyor. Bu hastanın tedavisi yapılmıyor. Ankara'dan cezaevlerini izlemek için bir heyet geldi. Ben de bu heyetin içinde yer aldım. Cezaevi yönetimi bize sadece bir kaç odayı göstermek istedi. Bizim zorlamamız sonucu diğer oda-*

ları da gördük. Bu hücreler zamana yayılmış ölüm hücreleridir. Türk savcıları en küçük bir muhalif sesi hissettiğinde hemen tutukluyor. Van AKP milletvekili Van halkına müjde veriyor! Ve diyor ki Van'a 3 adet daha F-Tipi hapishanesi yapılacak. Güya bu turizm için önemli imiş! Güya iç turizme faydası olacakmış! Aileler mahkumları ziyarete gelince, hotelde kalacaklar ve böylelikle iç turizm canlanacakmış! Bölgelerde Yatılı Bölge Okulları var. Bize göre Yatılı Bölge Okulları Nazi Kamplarıdır. Bu okullarda temel hedef Kürt çocuklarını türkleştirmektir. Kürdistan'da elektrik ve suyun olmadığı yerlere bile YİBO'lar yapılıyor. Çocuklar evlerden toplanıp bu okullara götürülüyor.

İHD'nin tespit ettiği 300'e yakın toplu mezar var. Önce yer tespiti ve görgü tanıklarının verdiği bilgilerden sonra, savcılığa başvuruyoruz. Van'ın Çatak ilçesinde bir toplu mezar olduğu biliniyor. 1998 yılında 41 PKK gerillası öldürüldü. Bu grubun içinde bir Alman doktor da vardı. Devletin ağır silahlarla saldırması ve orada koyunlarını otlatan bir çobanın da söylediği gibi Andrea yaralı olarak yakalanıyor. Andrea, Türkçe bilmediği için gavur olarak adlandırılıyor. Bu kadın soyulduktan sonra, cinsel taciz ve tecavüze maruz kalıyor. Andrea, vahşi bir şekilde öldürüldükten sonra, askerler toplu tecavüz ediyor. 41 Gerilla yakıldıktan sonra toplu bir mezara gömülüyorlar. Her toplu mezar vakasında tradejilerle karşılaşılıyor. Gürpınar'da bir toplu mezar var. Burada öldürülen gerillalar, öldürüldükten sonra komutanın emri ile cesetler köpeklere yedirildikten sonra gömülüyorlar. Her geçen gün topraktan, yeni mezarlar ve kemikler fışkırıyor." Şube sekreterinin verdiği bilgiler insanın kanını donduruyor. Biraz da İHD Diyarbakır şube yöneticisi Av. Rahşan Atalay'ı dinleyelim: *"İHD yöneticisi Muharrem Erbey 1,5 yıldır tutuklu. Diğer kimi sanıklar 2 yıldır tutuklu bulunuyorlar. İlk tutuklamalar olduktan sonra, Abdullah Demirbaş dışında kimse serbest bırakılmadı. Abdullah Demirbaş, hastalığı ve yürütülen kampanya sonucu bırakıldı. KCK davasında 103 kişi tutuklu bulunuyor. Kck davasında açılmış olan başka soruşturmalarda var. 103 kişi içinde belediye başkanları, belediye meclis üyeleri ve İHD yöneticileri de var. Muharrem Erbey'in dosyasında, insan hakları alanında yürütülen çalışmalar ve yapılan görüşmeler, dosyaya 'suç' delili olarak konulmuş. Erbey'in Avrupa Parlamentosu'nda yaptığı konuşma bile delil olarak dosyaya konulmuş. TMK mağduru çocuklarla ilgili yapılan çalışmalarda dosyaya suç olarak yansıtılmış. Bu iktidarın yaptığımız çalışmalardan rahatsız olduğunu gösteriyor. İHD'yi kapatırlarsa büyük tepki çekeceklerini biliyorlar. Bu yüzden İHD çalışanlarını ve yöneticilerini, yasadışı oluşumlarla bağlantıları olduğu iddiası ile tutukluyorlar. Türkiye'de insan haklarının kaynağı Kürt sorunudur. Kürt sornuna ilişkin yaptığımız basın açıklamaları hakkında dava açılıyor. Yönetici ve çalışanlarımız KCK ile irtibatlandırılıyor. Avrupa Birliği 2010 ilerleme raporunda, tespit ettiğimiz hak ihlallerinin rapora girdiğini gördük. Bu durum ise devleti kızdırıyor. İktidar bu eksiklikleri giderme yerine, İHD'yi yasadışı oluşumlarla ilişkilendirerek, kendi imajını düzeltmeye çalışıyor! İHD kurulduğundan bu yana bir çok yöneticisi öldürüldü.*

KCK davasında, Kürtçe savunmaya izin verilmediği için, sanıklar savunmalarını yapamıyor. Gelecek duruşma 19 Nisan'da yapılacak. Mahkeme, sanıkların savunmalarının alındığını varsayarak, delillerin değerlendirmesine geçebilir.

Newroz'un programını BDP belirliyor. Biz dışardan bakarak açıklama yapabiliyoruz.

Özellikle Newroz döneminde polis yoğun olarak şiddet uyguluyor. Nusaybin'de polis direk olarak barış çadırına saldırdı. Belediye başkanı çadırda olmasına rağmen ve belediye çadırın kurulmasına izin vermesine rağmen, polis saldırdı. Diyarbakır'da oturma eylemi sırasında, tazyikli su sıkıldı ve gaz bombaları atıldı.

TMK mağduru çocuklar ile ilgili bir yasa değişikliği yapıldı. Yasa değişikliği sonucu kimi çocuklar bırakıldı. Daha sonra bir çok çocuk yeniden tutuklandı. Yapılan yasa değişikliği çocukların tutuklanmasını engelliyemiyor. Çocuklar için ayrı bir cezaevi yok. Kendilerine ayrılan odalarda kalıyorlar. Çocuklar, çocuk mahkemelerinin olmadığı yerlerde Asliye Ceza Mahkemelerinde yargılanıyorlar. 25-30 yıldır süren çatışmalı bir ortam var. Bu çatışmalı ortamda büyüyen çocukların tabi ki büyük sorunları var. Çatışmalı ortamda büyüyen çocukların, ya ailelerinden yada yakınlarından ölenlerin olması, çocuklar üzerinde psikolojik etkiler yaratıyor. O kadar ihlal varki, hepsi ile uğraşmamız mümkün değil."

Rahşan Atalay'ın dediği gibi, bu ülke ihlaller ülkesi. Hukuk ve insan haklarının olmadığı bir ülke. Devam edelim. Bu ülke de 12 Haziran 2011 de seçimler yapıldı. Her türlü engellemelere rağmen, bu ülkede Barış ve Demokrasi Partisi legal bir siyaset yürütmeye çalışıyor. %10 seçim barajı yüzünden bu parti seçimlere katılamadı. BDP önderliğinde "Barış, Demokrasi, Özgürlük Bloku" oluşturuldu. Blok 43 ilden 66 bağımsız aday ile seçimlere katıldı. 66 bağımsız adaydan 36 milletvekili seçildi. Seçimler sonrasında da KCK operasyonları devam etti, ediyor. Askeri operasyonlar hız kesmeden sürdürülüyor. Amed'te KCK davasından tutuklu olan Mehmet Hatip Dicle 78.220 oy alarak milletvekili seçildi. Dicle'nin avukatları 12 Haziran'da Amed İl Seçim kurulundan milletvekili mazbatasını da aldılar. YSK 21 Haziran gece yarısı açıkladığı bir karar ile Mehmet Hatip Dicle'nin milletvekilliğini düşürdü. Barış Özgürlük ve Demokrasi Bloğu adına seçimlere katılıp seçilen 5 bağımsız Milletvekili KCK davası nedeniyle tutuklu bulunuyor. Milletvekili seçilmiş olmalarına rağmen, serbest bırakılmadılar. Kuzey Kürdistan'da savaş yükseltilerek devam ediyor. 17 Ağustos'ta başlayan sınır ötesi operasyonlar devam ediyor. Kürt halkının öncü güçlerine bombalar yağdırılıyor. Kuzey ve Güney Kürdistan'ın dağları bombalanıyor, ormanlar yakılıyor. Bu saldırlarda Kürt köyleri bombalanıyor ve alt yapı yokediliyor. Siviller bombaların hedefi haline geliyor. Tüm bu baskı ve katliamlara rağmen, Kürt halkı öncü güçlerine sahip çıkıyor. Canlı kalkan olma eylemlerine binlerce insan katılıyor. Faşist Türk ordusu, bu eylemlere saldırıyor, kan dökmeye devam ediyor.

Biz PKK'nin çizgisinin reformist ve milliyetçi olduğunu söylüyoruz. PKK'nin savunduğu davanın haklı, demokratik, milli baskıya karşı çıkan, Kürt ulusuna özgürlük isteyen yanını destekliyoruz. T.C. devletine karşı sürdürülen savaşta, biz tarafız. Kürt halkının haklı ve demokratik mücadelesini destekliyoruz.

Bir başka ülkede yaşananlar, yaşatılanlar kısaca böyle. Bir başka ülkenin insanlarına yapılan baskılara sessiz kalmak, yürütülen politikaları onaylamak anlamına gelir. Gün, mücade gönüdür. Gün, baskı ve sömürüye karşı çıkma zamanıdır. Gün, bir başka ülkenin insanları ile dayanışma günüdür. Gün Kürt halkı ile dayanışma gönüdür. Ses verin, sesinizi yükseltin. Gün gelecek devran dönecektir. Bir başka ülke özgürleşinceye kadar mücadele devam edecektir.

Eylül 2011

EĞİTİME DE DEVRİM GEREKLİ!

Çivisi çıkmış bir düzende yaşıyoruz. Kokuşmuş, köhnemiş kapitalist düzende hangi alana elinizi atarsanız atın döküldüğünü görüyorsunuz. Kapitalist sistemin koruyucularının, burjuva politikacıların gerçeklerin üzerini kapatma çabaları da kimi zaman bırakalım gerçekleri gizlemeyi başarmayı, bunu yaparken ne denli gülünç durumlara düştüklerini göstermekten başka bir işe yaramıyor.

Örneğin eğitim alanını ele alalım...

Eğitim alanında, özellikle yüksek öğrenim alanında yüksek öğrenime seçme ve yerleştirme sınavlarında "şifrelendirme yoluyla sınavlara hile karıştırıldığı", sınav sorularının çalındığı tartışmalarının yoğunlaştığı, eğitim alanında sistemin pisliklerinin bir bölümünün görülebileceği bir dönemden geçtik, geçiyoruz. Anda sistem çarkının devamı noktasında görevde olan mevcut hükümet ortaya çıkan tüm bu ve benzeri pisliklerin üzerini kapamaya çalışıyor. Ancak tüm çabalarına rağmen yine de eğitim alanındaki pisliklerin üzeri örtülemiyor. Bu durum toplumun en dinamik kesimi olan gençliğin, yüksek öğrenime hazırlanan gençliğin sistemden kopmasının kanallarını açmak için imkanlar sunuyor; mevcut sistemin eğitim konusundaki bozukluklarının demokratik bir devrimle ancak ortadan kaldırılabileceğini göstermeye hizmet ediyor.

Biz bu sayımızda genel olarak Türkiye'deki eğitim sisteminin hangi temeller üzerinde yükseldiğini ve bu alanda alternatifimizi ortaya koymak istiyoruz.

Türkiye'de eğitim sistemi hangi temeller üzerinde yükseliyor?

Her alanda olduğu gibi, eğitim alanında da durum, ülkenin genel sosyal siyasal durumundan bağımsız değildir. Sistemin üzerinde yükseldiği 'değerlerin' hemen birçoğunu bu alanda da görmek mümkündür. Eğer bir ülkede şovenizm varsa eğitimin şovenist olmaması mümkün müdür? Eğer bir ülkede sınıfsal farklılıklar derinse eğitimde eşitlik beklenebilir mi? vs. vb.

Ana başlıklar altında toplayacak olursak Türkiye'de eğitim sisteminin hangi temeller üzerinde yükseldiğini şöyle özetleyebiliriz:

* Türkiye'de eğitim sistemi 'tek'çidir...

Türkiye'de 'tek'çi eğitim anlayışı Cumhuriyetin başlarında, 3 Mart 1924'te, Atatürk'ün görüş ve direktifleri doğrul-

tusunda çıkarılan Tevhid-i Tedrisat (Öğretim Birliği) kanunuyla başlamıştır. Bununla yetiştirilecek tüm bireylerin aynı amaca; "milletin fikir ve hissi itibarıyla birliğini sağlamak" amacına yönelik yetiştirilmesini sağlamaktır. Bu kanunla Cumhuriyet öncesinde eğitimde varolan ikili sistem ortadan kaldırılarak din eğitimi de dahil olmak üzere tüm eğitim tekeli devletin eline verilmiştir. 'Laiklik' ve 'milli birlik' adına devletin (ve Kemalist sekülarizmin) 'tek'çi eğitim anlayışı hakim kılınmaya başlandı. 'Tek'çi eğitim anlayışıyla Türk olmayan ve ama Türk devletinin boyunduruğu altında yaşamak zorunda bırakılan ulus ve milliyetleri zorla 'Türk'lükte birleştirilmek isteniyordu. Dil, din, mezhep... farklılıkları yoksayılıyor, 'tek millet' yanında 'tek din' (İslam), 'tek mezhep' (İslamın sünni yorumu)... vb. bir anlayış militarizmle soslanarak Türkiye toplumuna sunuldu. Milli birliği' sağlama ve 'ulus' anlayışını pekiştirme adına, "imtiyazsız-sınıfsız kaynaşmış bir kitle" (Mustafa Kemal) yaratma adına çarpık bir demokrasiyi ve laiklik anlayışını topluma kabul ettirme projesinin en önemli ayaklarından birisiydi eğitim alanı...

Eğitimde 1924'lerde temeli atılan bu anlayış (ve amaçlanan tüm cumhuriyet tarihi boyunca hakim olan anlayıştır. Bugün de eğitimde hakim olan bu anlayıştır. Mevcut düzenlemeler başta konulan hedeflere/amaçlara uygundur.

Milli Eğitim Temel Kanunu'nda "Türk Milli Eğitiminin Amaçları"nda bu 'genel amaç';

"Madde 2 – Türk Milli Eğitiminin genel amacı, Türk Milletinin bütün fertlerini,

1. Atatürk inkılap ve ilkelerine ve Anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı; Türk Milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren; ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan, insan haklarına ve Anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devleti olan Türkiye Cumhuriyetine karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş yurttaşlar olarak yetiştirmek;" olarak ifade edilmiştir. *(http://mevzuat.meb.gov.tr/html/88.html)*

Yine Türk Millî Eğitiminin Temel İlkeleri'nin 10. Maddesinde eğitimin asıl amacı şöyle konulmuştur:

"Madde 10. Eğitim sistemimizin her derece ve türü ile ilgili ders programlarının hazırlanıp uygulanmasında ve her türlü eğitim faaliyetlerinde Atatürk inkılâp ve ilkeleri ve Anayasa'da ifadesini bulmuş olan Atatürk milliyetçiliği temel olarak alınır. Millî ahlâk ve millî kültürün bozulup yozlaşmadan kendimize has şekli ile evrensel kültür içinde korunup geliştirilmesine ve öğretilmesine önem verilir.." (http://orgm.meb.gov.tr/OzelEgitimProgramlar/meslekiegitimmerkprog/aciklamalar.htm)

Bu maddede de açıkça belirtildiği üzere 'eğitimin her derece ve türü'nde Milli Eğitim genç beyinleri Kemalist ideolojiyle yıkayacak ve tek tipte bir toplumun yaratılması için çalışacaktır. Her toplum gibi düşünce, dil, din, mezhep... farklılıklarına sahip Türkiye toplumunu tek bir ideoloji temelinde eşitmek, kalıba dökmek faşizmden başka bir şey değildir. Laik olmayan, olmak istemeyen bir ailenin çocuğunu Kemalist 'laik' temelde yetiştirmeye zorlamanın ya da bir Kürdü Türk milliyetçiliği temelinde şekillendirmenin, sonuçta 'farklılıkları' Kemalist tekçi anlayış temelinde sıfırlamanın siyasi literatürde faşizmden başka karşılığı yoktur.

Egemen sınıflar açısından eğitim; bağımsız ve özgür düşünme yeteneğinden yoksun, sisteme kölece bağlı, resmi ideoloji doğrultusunda şekillendirilmeye ça-

lışılan, tek-tip insan yetiştirme amacına yöneliktir. Amaç böyle olunca Milli Eğitim Temel Kanunu'nda da nasıl bir vatandaş olunacağı, sınırın neresi olduğu... vs. vb. belirlenir; tüm toplumun buna uyması istenir, sağlanır... Bunun için askeri esaslara da başvurulur haliyle: Her sabah 'Andımız'la eğitime başlayan öğrenciler devlet ve sistem için birer 'asker'dir. Durum böyle olunca bu 'askerlere' bir de 'komutanlık' kademesi oluşturulmuştur! Görevi 'millî eğitim sisteminin nasıl bir insan yetiştirmeyi hedeflediğini belirlemek' olan bu 'komuta kademesinin adı askeriyeden 'ödünç alınmış' ismiyle 'Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı'dır!!! (Bkz. MEB Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı Yönetmeliği, Madde 6 / b ve devamı)

Kemalist ideolojinin eğitim kurumları üzerinden empoze edilmesinin pratikte karşılığı çocukların her okul gününde 'and içerek' derse başlaması, militarist tarzda Mustafa Kemal'e övgüler dizilen törenler, çocukların Milli Güvenlik Dersleriyle askerî ve milliyetçi bir mantıkla yetiştirilmesi, Kemalist ideolojinin 'her alanda / her konuda' müfredat içerisinde kendisine yer bulması... vb. vb. biçiminde olmaktadır. Öyle ki müzikten görsel alanlara, beden eğitiminden matematiğe kadar Kemal ve Kemalizm eğitimin her alanındadır.

Son AKP hükümeti çıkardığı bir Kanun Hükmündeki Kararname (KHK) ile eğitimi yeniden yapılandırma adı altında değişikliklere gitmeye başladı. Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren KHK ile, "Milli Eğitim Bakanlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun" yürürlükten kaldırılarak, bakanlık merkez teşiklatlanması yeniden yapılandırıldı. Yapılan değişiklikle "Atatürk Milliyetçiliği'ne, laik sosyal hukuk devletine bağlı vatandaş yetiştirme" bakanlığın görevleri arasından çıkartılırken, yine bakanın görevleri arasında yer alan "milli güvenlik siyasetine" bağlı olma şartı da yeni KHK'da yer almadı.

Kemalist kesimler bu küçük değişikliğe bile oldukça bozuldular, yapılanın 'laik ve demokratik hukuk devletine yapılmış bir saldırı' olduğunu vs. belirttiler, belirtiyorlar.

AKP ise "Atatürk milliyetçiliğine, laik sosyal hukuk devletine bağlı vatandaş yetiştirme"yi müfredattan çıkarmakla gerçekte eğitimi Kemalizmden, Kemalizmin etkilerinden 'kurtarıyor muydu?' Bu soruya rahatlıkla 'Hayır!' yanıtını verebiliriz. Avrupa Birliği mevzuatları gereği kıyısından köşesinden yapılan kimi 'düzeltmelerle' eğitimdeki çarpıklığın düzeltileceğini, Kemalist 'tekçi' eğitimi bir bütün olarak ortadan kalkacağını beklemek ham hayaldir.

*** Türkiye'de eğitim sistemi ırkçıdır, şovendir, milliyetçidir...**

Türkiye Cumhuriyeti devleti bir halklar hapishanesidir. Kürdün, Lazın, Çerkesin, Gürcünün... kendini ifade edemediği, değişik ulus ve milliyetlerin kimliklerinin zorla gaspedildiği; Cumhuriyet tarihi boyunca baskı ve katliamlara, asimilasyona maruz bırakıldığı bir ülkenin eğitim sistemi de hakim ulus milliyetçiliği temelinde olacaktır.

Kemalist ideolojinin en belirgin ve en öne çıkan yanı onun ırkçı olmasıdır. Yukarıda alıntı yaptığımız Türk Millî Eğitiminin Temel İlkeleri'nde de (yasanın adındaki 'Türk" kelimesine değinmiyoruz bile!!!) açıkça belirtildiği üzere Türk milliyetçiliği temelinde eğitim amaçlardan birisidir. Eğitimde hedef olan 'Atatürk milliyetçiliğine bağlı; Türk Milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren... yurttaşlar olarak yetiştirmek' düşüncesine uy-

PROGRAMIMIZDAN...

47. (…) Milliyetler arasındaki tam hak eşitliğinin sağlanabilmesi için, yalnızca eşitliği garanti altına alan yasal düzenlemelerle yetinilmeyecektir. Demokratik halk devleti, ırkçı, şoven milliyetçi görüşlere karşı ideolojik mücadeleyi önemli görevlerinden biri olarak kavrayacaktır. Eşitliğin gerçek anlamda sağlanması için Türk ulusu dışındaki milliyetlere özel haklar ve ayrıcalıklar tanınacaktır. (pozitif ayrımcılık) Bütün milliyetlerin kendi "ulusal" kültürlerini geliştirmelerinin imkanları yaratılacaktır. Bütün milliyetlerin kendi anadillerinde eğitim hakkı garanti altına alınacaktır.

62. Eğitim alanında:

Demokratik halk devleti bütün vatandaşlarına 12 yıllık zorunlu, ücretsiz, tüm masrafları devlet tarafından karşılanan, içerik olarak gerçek anlamda laik ve demokratik eğitim sunacaktır. Eğitimde her türden ataerkil ideoloji kalıntılarına karşı mücadele edilecek, eğitim kurum ve araçlarındaki (okul kitapları vb) her türden cinsiyetçilik bertaraf edilecektir. Kız çocuklarının eğitim ve öğretimini garanti altına almak için gerekli tedbirler alınacaktır. Demokratik halk devleti, tüm vatandaşlarına ana dilde eğitim hakkını sağlayacaktır. Eğtimde, politeknik eğitim –üretim süreçleri ile birleştirilmiş, teori pratik bütünlüğü içinde eğitim– ilkesi temel alınacaktır. Yüksek öğrenim özerk olacak, bunun nasıl olacağı devlet tarafından belirlenecektir. Yüksek öğrenim, yüksek meslek eğitimi ve akademik eğitim 12 yıl eğitim almış herkese açık ve parasız olacaktır.

gun bir toplum inşası ile başka ulus ve milliyetleri yok sayma, en iyi halde onları 'Türk' olarak kabullenme, biçiminde bir ırkçılık / milliyetçilik atbaşı gitmek zorundadır, durumundadır.

Cumhuriyet tarihi boyunca eğitim alanında uygulanan pratiğe kabaca gözatmak bile ırkçı, faşist zihniyeti görmek için yeterlidir.

Çok basit görünebilir ama salt okullarda sıkça tekrarlatılan Mustafa Kemal'ın 'Türk, öğün, çalış, güven!' ya da 'Ne mutlu Türküm diyene!' sloganları bile başlı başına ırkçı eğitime örnek değil midir? Ya da Mustafa Kemal döneminde kabul edilen İstiklal Marşındaki 'Kahraman ırkıma bir gül!' gibi betimlemeleri, Gençliğe Hitap'taki 'Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.' gibi ırkçı sözleri... öğrenciler öğretimi boyunca tekrarlamak zorunda kalmaktadırlar.

Müfredatta da Türk ırkçılığı / milliyetçiliği net bir şekilde görülebilir. 'Türk'le başlayan 'Türk'le biten bir içerikle örneğin tarih dersi yapılır. Sosyal bilimlerde 'Türk' en başarılıdır... 'Yunan gavurdur, denize dökülmüştür', 'Ermeniler Türkleri kesmiştir, en büyük düşmandır', 'Kürt dağlı Türktür', 'Çin Orta Asya Türklerinin, Rus Osmanlının, Yunan Cumhuriyet Türkiyesinin

düşmanıdır!' Zaten 'Türkün Türkten başka dostu yoktur!' vs. vb. içeriğiyle eğitim sistemi temelden bozuktur.

Türkiye okullarında her sabah öğrenci 'Andımız'ı okuyarak; 'Türküm, doğruyum, çalışkanım'la 'Türk'(!) olduğunu beyan etmek zorunda bırakılmakta; varlığını 'Türk varlığına armağan' etmekle yükümlü tutulmaktadır. Ve andımızın sonunda milliyeti ne olursa olsun her öğrenci "Ne mutlu Türküm diyene!" sloganıyla 'Türklüğü' kutsamak zorundadır!

Ve bu ırkçıdır, şovendir, milliyetçi Türk eğitim sisteminde sadece bir örnektir ve tek örnek değildir!

Tüm bu ve benzeri içerik dışında bu alandaki en önemli noktalardan birisi ve Türkiye Cumhuriyeti devletinin ırkçı ve milliyetçi yaklaşımının en iyi örneği bir halklar hapishanesi olan Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde bulunan ulus ve milliyetlerin kendi anadillerinde eğitim yapma yasağıdır. Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde Lozan Anlaşması ile belirli azınlıklara verilen izin dışında diğer ulus ve milliyetlerin bu hakkı gaspedilmiştir. Kendi anadilinde eğitim olanağına sahip azınlıkların bu hakları da;

a) Kısıtlanmıştır, kısıtlanmaktadır. Türk devletinin cumhuriyet tarihi boyunca azınlıklar üzerindeki baskı ve asimilasyon uygulamaları sonucu nüfusun oldukça azalması nedeniyle okulların bir bölümü öğrenci bulamamaktan kapanmak zorunda kalmıştır. Konuyla ilgili olarak Prof. Dr. Baskın Oran bir araştırmasında şunları belirtir:

"1968'den 2000'lere kadar kimliğinde Rum, Ermeni gibi nitelikler yazılmamış çocuklar azınlık okullarına kaydedilememiş, mahkeme kararıyla sonradan yapılan düzeltmeler de kabul edilmemiştir. Lozan'ın 40. maddesinin açık hükmüne rağmen okul açmalarına izin verilmeyen Süryanilerin çocuklarının da Rum okullarına kaydı 2000'lere kadar yasaklanmıştır. Öğrencilerin oturdukları çevre dışındaki başka bir okula kaydedilmesi önlenmiş, böylece kimi okullar öğrencisiz kalarak kapanmıştır. 1980'den itibaren de gayrimüslim azınlık okullarında müdürün pratikte bir yetkisi kalmayacak, maaş bordrolarının imzalanması dahil yetkiler "Türk müdür yardımcısı"na verilecektir." (Prof. Dr. Baskın Oran; http://baskinoran.com/makale/Azinliklar-BaskinOran-IstAnsiklopedisi.pdf)

Rum/Ortodoks azınlık açısından da durum Ermeni azınlıktan farklı değildir. Heybeliada Ruhban Okulu (Okul 1971'den bu yana kapalıdır. Bu okulun açılması tartışmaları son dönemlerde yoğunlaşmıştır. AB uyum yasaları çerçevesinde okulun açılması yönünde "izin" çıkarılması konuşulmaktadır!) örneğinde olduğu gibi Rum okullarının da bir bölümü Türk devletinin azınlıklara düşman siyaseti sonucu kapatılmıştır. 1927'de çıkarılan bir yasayla İmroz ve Bozcaada'daki Rum okullarında Rumca eğitim yasaklanmış, Demokrat Parti hükümeti döneminde bu yasak kaldırılmış, ancak 1964'te İsmet İnönü hükümeti gelince çıkarılan 502 sayılı yasayla tekrar konulmuştur. 1960'ların sonunda, 1936 Beyannamesi uygulamasıyla bu iki adadaki Rum köylüler Yunanistan'a gitmek zorunda bırakılmıştır.

b) Halihazırda eğitim yapılan okullarda da müfredat devlet tarafından belirlenmektedir. Konuyla ilgili olarak Ermeni okullarından birisinde okuyan bir Ermeni'nin, Aras Yayınları Editörü Rober Koptaş'ın tanıklığına başvuralım:

'Ermeni okulları kendi başlarına müfredat belirleyip kendi başlarına öğretebiliyor değiller. Her şey Milli Eğitim Bakanlığı'nın kontrolü altında. Uzun yıllardır Ermenice ders kitabı basılamadı mesela. Ben lisedeyken, 90'lı yılların başlarında, 1906'da

basılmış bir kitabı Ermenice ders kitabı olarak kullanıyorduk. Başka bir realitenin kitabı o. 80-90 sene önce basılmış kitabı okuyorduk ve hiçbir şey anlamıyorduk. Çünkü bize çok ağır geliyordu. Ermeni dili ve edebiyatına bir sempati duymamız da söz konusu olmuyordu bu yüzden. Bir de okullarda müdür yardımcıları hep Milli Eğitim Bakanlığı tarafından atanır. (...) Her şeyi kontrol altında tutmak, okul içinde işlerin doğal akmamasını sağlamak üzere görevlendirilmiş müdür yardımcıları oluyor onlar. Diyelim Ermenice bir tiyatro oynayacaksınız. Müdür yardımcısı 'bu Ermenice metni bana Türkçe'ye çevirin, ona göre oynayın' diyebiliyor. Oturup sayfalarca metni Türkçe'ye çevirmeye kalkıyorsunuz. Genelde bu tip zahmetlere girmemek için onu da yapmıyorsunuz. Ermenice tiyatro oynamıyorsunuz, bitiyor. Ve bunun 10 yıllardır devam ettiğini düşünürseniz. Yani kültürel anlamda gericilik devlet baskısından çok bağımsız değil.' (http://akunq.net/tr/?p=1718)

Rober Koptaş'ın dikkat çektiği "Türk müdür yardımcısı" uygulaması Şubat 1937 yılında başlatılmıştır. Ağustos 1949'da bu uygulamadan vazgeçilmiş ancak bu uygulama 1962'de yeniden uygulamaya konmuştur. Bu görevli Haziran 1965'te çıkarılan 625 sayılı kanunda "Türk asıllı ve TC uyruklu" olarak tanımlanmış; bu tanım ancak Şubat 2007'de 5580 sayılı yasayla kaldırılmıştır.

Eğitim noktasında azınlıklara uygulanan baskılar bunlarla sınırlı değildir. Yukarıda değindiğimiz noktalar sadece tipik birkaç örnek olarak kavranmalıdır. Bu konuda Türkiye Cumhuriyet tarihine gözatıldığında birçok çarpıcı veriyle karşılaşmak mümkündür.

Yukarıda; Lozan Anlaşması ile belirli azınlıklara verilen izin dışında diğer ulus ve milliyetler için bu hakkın gaspedildiğini belirttik. Örneğin Kürtlerin, Arapların, Lazların, Gürcülerin... kendi dillerinde eğitim yapma hakları yoktur.

Bu yasak anayasal 'güvenceye' alınmıştır. Konuyla ilgili yürürlükteki Anayasa maddeleri şöyledir:

"Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir." (Madde 3)

"Türkçeden başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dilleri olarak okutulamaz ve öğretilemez. Eğitim ve öğretim kurumlarında okutulacak yabancı diller ile yabancı dille eğitim ve öğretim yapan okulların tabi olacağı esaslar kanunla düzenlenir. Milletlerarası andlaşma hükümleri saklıdır." (Madde 42)

Görüleceği üzere yasak anayasada başlamaktadır. 'Milletlerarası andlaşma hükümleri saklı' olan belirli azınlıklara verilen izin dışında kalan diğer ulus ve azınlıklara bu haktan mahrum bırakılmıştır. Tüm Cumhuriyet tarihi boyunca Lozan Anlaşması ile çizilen çerçeve dışında kalan diğer ulus ve milliyetler açısından (Araplar, Lazlar, Gürcüler, vd.) kendi anadillerinde eğitim talepleri uygulanan baskı ve asimilasyon politikaları sonucu bugüne kadar 'konu' bile olmamıştır. Bu durumu Kürtler değiştirmiştir. Kürt ulusal hareketinin yükselmesi sonucu Kürtlerin kendi anadillerinde eğitim yapması talebi son yıllarda çok daha gür bir biçimde dillendirilmektedir. Ancak anadilde eğitim konusunda (ki anda sözkonusu olan daha çok Kürtler için anadilde eğitim talebidir) faşist Türk devlet yetkilileri yaptıkları açıklamalarla, bu hakkın verilemeyeceğini, bu hakkın verilmesiyle Türkiye'nin bölünmeye gideceğini vs. söylemektedirler. Bu tavrıyla Türk devleti bugüne kadar uyguladığı baskıcı-inkarcı-asimilasyoncu siyaseti sürdürmede kararlı olduğunu göstermektedir.

*** Türkiye'de eğitim fırsat ve imkan eşitsizliği üzerine kuruludur...**

Türkiye Cumhuriyeti devletinin de altına imza koyduğu İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin eğitimle ilgili maddesinde şunlar yazar:

"Madde 26

1. Herkes, eğitim hakkına sahiptir. Eğitim, en azından ilk ve temel öğrenim aşamalarında parasızdır. İlköğretim zorunludur. Teknik ve mesleki eğitim herkese açıktır. Yüksek öğrenim, yeteneğe göre herkese eşit olarak sağlanır.

2. Eğitim, insan kişiliğinin tam geliştirilmesine, insan haklarına ve temel özgürlüklere saygıyı güçlendirmeye yönelik olmalıdır. Eğitim, bütün uluslar, ırklar ve dinsel gruplar arasında anlayış, hoşgörü ve dostluğu yerleştirmeli ve Birleşmiş Milletlerin barışı koruma yolundaki etkinliklerini güçlendirmelidir.

3. Ana-babalar, çocuklarına verilecek eğitimi seçmede öncelikli hak sahibidir." (İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, 10 Aralık 1948; Madde 26)

Yine yukarıda değindiğimiz 'Türk Millî Eğitiminin Temel İlkeleri'nin 'Genellik ve Eşitlik' başlıklı bir maddesi vardır. Bu maddeye göre; *"Eğitim kurumları dil, ırk, cinsiyet ve din ayrımı gözetilmeksizin herkese açıktır. Eğitimde hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamaz."*

Altına imza konulan İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin ilgili maddesi ya da Türk Millî Eğitiminin Temel İlkeleri'nde söylenen 'eşitlik' vurgusuna rağmen Türk eğitim sistemi eşitsizlik üzerinde yükselir. Türk eğitim sistemindeki eşitsizliğin temellerini Anayasada çizilen çerçevede bile görmek mümkündür. Anayasada konu 'Eğitim ve öğrenim hakkı ve ödevi' başlığı altında 42. maddede ele alınmıştır. Şöyledir bu madde:

"MADDE 42- Kimse, eğitim ve öğrenim hakkından yoksun bırakılamaz. (...) Eğitim ve öğretim, Atatürk ilkeleri ve inkılâpları doğrultusunda, çağdaş bilim ve eğitim esaslarına göre, Devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Bu esaslara aykırı eğitim ve öğretim yerleri açılamaz. (...) İlköğretim, kız ve erkek bütün vatandaşlar için zorunludur ve Devlet okullarında parasızdır. (...) Devlet, maddî imkânlardan yoksun başarılı öğrencilerin, öğrenimlerini sürdürebilmeleri amacı ile burslar ve başka yollarla gerekli yardımları yapar. (...) Türkçeden başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dilleri olarak okutulamaz ve öğretilemez. (...)" (http://www.tbmm.gov.tr/anayasa/anayasa_2011.pdf)

Türk olmayan ulus ve milliyetlere karşı yaklaşımıyla Türk devleti eğitim alanında eşitliği ortadan kaldırıyor. Yine 'eğitim ve öğretim(in), Atatürk ilkeleri ve inkılâpları doğrultusunda' uygulanacağını, 'bu esaslara aykırı eğitim ve öğretim yerleri açılamayacağını' kural haline getirerek Kemalizm dışında düşünen, hareket eden toplumsal katmanların eğitim-öğretim olanaklarını elinden alıyor, böylece eşitsizlik katmerleniyor. Feodal artıkların etkisini yer yer güçlü bir biçimde etkisini sürdürdüğü, pederşahi yapı temelinde şekillenmiş Türkiye toplumunda kız çocuklarının eğitim-öğretimden yararlanmasının önündeki zorluklar Türk eğitim sistemindeki eşitsizliğin bir başka görüngüsü olarak karşımıza çıkıyor.

Tüm bunların yanında eşitsizlik en çıplak haliyle sınıfsal açıdan olaya yaklaşıldığında görülüyor. Sınıflar arasında eşitsizliğin sistemin temeli olduğu; her geçen gün zenginin daha zengin, yoksulun daha da yoksullaştığı bir ülkede yaşıyoruz. Ve bu ülkede (dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi) son onyıllarda devletçilik yerine liberal ekonominin gelişmesi kapitalistlere eğitim alanında da at oynatma, eğitimi de paraya tahvil etme olanağı veriyor. Ve bu ülkede de, her kapitalist ülke-

de olduğu gibi eğitim kapitalist açısından anda kâr getiren önemli bir sektör.

Durum böyle olunca devlet okulları yanında özel okullar çok daha yaygınlaşmaya başladı. Parası olanlar çocuklarını özel okullara gönderirken parası olmayanlar devlet okullarında çocuklarını okutmaya devam ettiler. Özel okulların yaygınlaşmasına olanak sağlayan ve sermayeye önemli bir kâr alanı açan devlet, elinde bulundurduğu okullardaki eğitim kalitesini de bilinçli bir şekilde düşürmeye başladı. Öyle ya, çıkarları savunulan kapitalistlere daha fazla 'müşteri' kazandırmak için 'özel okullar' cilalanıp parlatılmalı, parası olanlar devletin kötü eğitimini değil, özel okulları tercih etmelidirler!

Bu konuda bir başka noktaya daha değinmek gerekiyor:

Türk devleti bir yandan altına imza attığı İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'ndeki eğitimde eşitlik ilkesini sahiplenir görünsün, bunu Anayasasına yazsın (nasıl yazdığını yukarıda gördük!), eğitimde eşitliği Türk Millî Eğitiminin Temel İlkeleri içinde saysın... gerçekte bu alanda sözkonusu eşitliğin olmadığını, olmayacağını konuyla ilgili çok somut bir temel belgeye; UNESCO'nun 'Eğitimde Ayrımcılığa Karşı Sözleşmesi'ne (1960 yılında kabul edildi, 1962'de yürürlüğe girdi) imza atmayarak belgelemektedir. Neden acaba?

Çünkü bu sözleşmede *"herhangi bir kişiyi ya da kişiler grubunu, herhangi bir türde ya da herhangi bir düzeyde eğitim görmekten yoksun bırakmak; düşük standartlı eğitimle sınırlamak; kişiler ya da kişi grupları için ayrı eğitim sistemleri ya da kurumları kurmak ya da sürdürmek; herhangi bir kişiye ya da kişiler grubuna insan onuruyla bağdaşmayan koşullar uygulamak amacını taşıyan ya da sonucunu doğuran, herhangi bir farklılık gözetme, dışlama, kısıtlama ya da öncelik tanıma halleri"* eğitimde ayrımcılık olarak kabul edilmiştir. Türk devletinin bugünkü konumu ve yapısıyla başta anadilde eğitim konusu olmak üzere birçok noktada sözleşme hükümlerine uyamayacağı açıktır!

Anayasada ve yasalarda söylenen tüm 'eşitlikçi', 'ayrıcalıksız' vb. belirlemelerin pratikte bir anlamı yoktur. Eşitsizlik temelinde yükselen bir toplumda, devletten eşitlik beklemek safdilliktir. Eğitim alanında da bu sistemin ve bu devletin varlığı koşullarında eşitlik beklenemez.

*** Türkiye'de eğitim sistemi cinsiyet ayırımı üzerinde de yükselir!**

Genel anlamda bireylere cinsiyetlerinden dolayı toplumda adaletsiz bir şekilde davranılmasını cinsiyet ayırımcılığı olarak nitelendirmek yanlış olmayacaktır.

Genel olarak cinsiyet ayrımcılığının hakim olduğu, feodal-pederşahi kültürün hakimiyetini şu ya da bu ölçüde etkide bulunduğu Türkiye toplumunda eğitim de bundan nasibini almıştır.

Bu alanda cinsiyet ayırımcılığı esas olarak toplumda kadın ve erkeğe biçilen genel role göre yapılan düzenlemeden kaynaklanmaktadır. Bu noktada tüm cumhuriyet tarihi boyunca varolan genel resim; erkek çocuklarının eğitim alıp, iş sahibi olmaları kızların ise evde kalıp ev işleriyle ilgilenmesi şeklindedir. Genel resim bu olunca eğitim de buna göre şekillenmiş; erkekler daha iyi ve daha uzun bir eğitim alma noktasında teşvik edilmiş, kızların eğitimi ise toplumun kadınlara biçtiği rol temelinde tali planda kalmıştır. Toplumda genel geçerli olan rol dağılımı temelinde kız çocukları örneğin 'kadın meslekleri' olarak adlandırılan (hemşirelik, öğretmenlik vb.) mesleklere yönlendirilirken erkek açısından böyle bir durum sözkonusu değildir.

Bugünkü eğitim sisteminde kadın ve erkek arasında cinsiyet farklılığından kay-

naklanan eşitsizlik, yasal düzenlemelerde bu yönde bir ayrım yapılmamasına rağmen vardır. Bu noktada okur yazar oranına bakmak bile durumun ne olduğu konusunda fikir verebilir.

UNESCO Türkiye'nin 'Eğitimin Toplumsal Cinsiyet Açısından İncelenmesi, Türkiye 2003 (2)' başlıklı raporunda durum şu şekilde özetlenmiştir:

'Okuma oranlarında cinsiyet farkları (2000 yılı nüfus sayımı sonuçlarına göre, kadınlarda %80.6 oranına karşılık, erkeklerde %93.9) ve mevcut okullulaşma oranları (temel eğitimde kızlarda %91.8 oranına karşılık erkeklerde %100) eğitime erişimdeki eşitsizlikleri göstermektedir.

Cinsiyete bağlı eşitsizlikler, kırsal alanlarda kentsel alanlara göre daha belirgin biçimde ortaya çıkmaktadır. Okuma yazma oranlarına bakıldığında; okur yazar olmayan kadınların oranının kentsel alanlarda %16.6 olmasına karşılık, bu oranın kırsal alanlarda %30.8 oranına çıktığı görülmektedir. Erkekler için aynı oranlar kentsel alanlarda %3.9, kırsal alanlarda ise %9 düzeyindedir. Hala devam etmekte olan kırdan kente ve doğudan batıya göç nedeniyle okur yazar olmama ve düşük eğitim düzeyi sorunu kentlere taşınmıştır. Göç alan kentlerde ve metropoliten alanlarında, özellikle de gecekondu alanlarında kadınların okur yazar olmaması ve eğitime erişim olanaklarına sahip olamamaları ciddi sorunlar oluşturmaktadır (Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE) 2003).' (http://www.unicef.org/turkey/gr/_ge21ja.html#a)

Okuma oranlarında kadınların erkeklere göre daha düşük oranda yer almaları sorunun bir yönüdür ve ama hepsi değildir. Eğitimde cinsiyetçi ayırımı konusunda karşımıza çıkan bir başka sorun da eğitim programlarının, müfredatın cinsiyetçi olmasıdır. Bununla eğitim tekelini elinde bulunduran devlet var olan feodal-pederşahi cinsiyet ayrımcılığını ve kalıplaşmış toplumsal yargıları daha da güçlendirmektedir.

Türkiye'de eğitim sisteminin kimi somut sorunları...

Eğitim sisteminin yukarıda saydığımız temeller özellikleri nediyle Türkiye'de bilimsel eğitimden bahsetmek mümkün değildir. Eğitimde amaç sisteme, sistemin devamına yönelik bireyler yetiştirmek olduğu için eğitim, sosyal bilimlerde ezbercilik, mevcut devlet politikası temelinde şekillendirilmiş düşüncelerinin genç dimağlara enjeksiyonu; fen bilimlerinde deneme-yanılma ile sonuçlara ulaşma değil, kuru teorilerin ezberletilmesi; sanat ve görsel alanda sözde 'çağdaşlık' ve ama pratikte gericilik; din eğitiminde yobazlık... pratiği üzerinden yapılmaktadır.

Diğer yandan gerici, ırkçı, faşist eğitimin anda pratikte bir dizi 'sorunu' kendisini dayatmakradır. Bunları bir bütün olarak ortaya koymak bu yazının sınırlarını aşar. Geçerken ilk aklımıza gelenleri sıralayacak olursak;

* Son yıllarda çarpıklığı çok daha belirgin hale gelen sınav odaklı eğitimle 'at yarışı'na dönüştürülmüştür,

* Çocuğunun bu yarış içinde başarılı olmasını isteyen ebeveynler artık çok iyi bir kar ve sömürü alanı haline gelmiş dershane sistemine mahkum edilmiştir.

* İlköğretimde okullaşma oranı yüzde 98, ortaöğretimde ise okullaşma oranı yüzde 60 düzeyindedir. Bu ortaöğretimde, özellikle mesleki ve teknik ortaöğretimde okullaşma oranının yetersizliğinin açık göstergesidir,

* Türkiye'de eğitim hemen her dönemde olduğu gibi hala kalabalık sınıflarda yapılmaktadır. Cumhuriyet tarihi boyun-

ca bu durum değişmemiştir,

* Okullaşma konusunda son yıllarda önceki yıllara oranla nisbi bir gelişme olsa da bu gelişen nüfusa, artan ihtiyaca cevap vermekten uzaktır. Bu nedenle örneğin Eğitim-Sen verilerine göre:

"... yaklaşık 125 bin çocuk eğitim hakkından yararlanamamıştır. Zorunlu eğitim çağındaki 6-14 yaş arası ilköğretime devam etmeyen çocukların 2009-2010 eğitim öğretim yılında 187 bin 432'si, 2010-2011 eğitim öğretim yılında ise 124 bin 830'u okula gidememektedir. Bu öğrencilerin 43 bin 971'ini kız çocukları, 80 bin 838'ini ise erkek çocuklar oluşturmaktadır." (Eğitim Sen Merkez Yönetim Kurulu'nun "2010-2011 Eğitim Öğretim Yılı İlk Yarıyılı Sonunda Eğitimin Durumu" başlıklı açıklama metninden).

* Okulların büyük bölümünde altyapıda donanım yetersizlikleri vardır.

* Kadro yetersizliği her zaman olduğundan daha fazla yakıcı bir sorundur. Kadrolu yerine sözleşmeli personel alımı, "tasarruf" adına kimi branşlarda öğretmen kıyımı... uygulanan liberal-özelleştirmeci ekonominin ruhuna uygun kölelik düzeninin yansımalarıdır.

* Devletin okulların en temel ihtiyaçları için bile yeterli ödenek ayırmaması sonucu, okul yönetimlerinin bir çoğunun velilerden para toplama uygulaması sürmektedir.

* Engelliler eğitim ahkkından yeterince yararlanamamaktadır. Eğitim-Sen verilerine göre sayıları 1 milyonu bulan 4-18 yaş arasındaki engelli çocukların ancak 30 bini eğitim hakkından yararlanabilmektedir.

* AİHM kararlarına rağmen zorunlu din dersi uygulamasında ısrar edilmektedir.

Yukarıdaki listeyi uzatmak mümkündür. Ancak eğitimdeki çarpıklığı görebilmek için bunlar yeterlidir.

Peki çıkış yolu ne? Türkiye'de eğitimin düzeltilmesi için ne yapılmalı?

Bu sistem koşullarında köklü bir düzelme mümkün mü?

Herkese parasız, özgürlükçü ve demokratik bir eğitim için de devrim!

Yukarıda aktardığımız Türkiye'de eğitimin temel özelliklerinden çıkarılması gereken en önemli sonuç eğitimin mevcut kapitalist sistemle olan bağıdır. Tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de sömürüye dayalı kapitalist sistemin çıkarları eğitimde belirleyici unsurdur. Bu yüzden bu sistem devam ettiği sürece eğitimde köklü bir değişiklik, düzelme, sorunların aşılması vb. hayaldir. Tüm diğer alanlarda olduğu gibi eğitim alanında da yapısal köklü değişim ve dönüşümlerin olabilmesinin tek koşulu kâr üzerine kurulu mevcut sistemin yerlebir edilmesi; yerine insanı merkeze koyan, halkların kardeşliği ilkesine göre hareket eden, gerici burjuva demokrasisi yerine gerçek halk demokrasisinin hakim olduğu bir sistemin inşa edilmesi gereklidir.

Kısaca demokratik bir devrim sonrası kurulacak demokratik bir halk iktidarı gereklidir.

Böyle bir iktidar ancak, sistemden kaynaklanan diğer sorunlarda olduğu gibi eğitim alanında da köklü dönüşümleri gerçekleştirebilir.

Demokratik halk devrimiyle kurulacak demokratik halk iktidarının eğitim alanındaki programı neleri öngörmektedir? Bu alanda neler değişecektir?

Demokratik bir devrim sonrası kurulacak demokratik bir halk iktidarının temel görevi yeni insanı yaratmaktır. Demokratik devrimin yeni insanı; sömürüye, baskıya, zulme karşıdır. Özgürdür, özgürlükçü-

dür. Gerici düşüncelerden arınmıştır. Edilgen bir toplumun sıradan bir insanı değil, toplumu ileriye doğru evrilmesine inanan, bunun için sorumluluk almayı bilen etken bireydir; geleceğin sınıfsız, sömürüsüz toplumunun inşası için donanmış, böyle bir toplumun inşası için aktif görev alandır... vb. vb.

Demokratik bir devrim sonrası kurulacak demokratik bir halk iktidarında eğitim kar üzerine kurulu olmaktan çıkarılacak; bütün vatandaşlar tüm masrafları devlet tarafından karşılanan bir eğitime kavuşacaklardır. Bu eğitim vatandaşlar arasında ayırımın/ayrıcalığın ortadan kaldırıldığı bir eğitim olacaktır.

Halk devletinin eğitiminin içeriği gerçek anlamda laiklik ve demokratik bir içerik olacaktır. Kar, din, militarizm, zor... ögeleriyle beslenen gerici burjuva demokrasisinin yerini gerçek halk demokrasisi alacak, halk demokrasisi her alanda olduğu gibi eğitim alanının da temeli olacaktır.

Eğitimde her türden ataerkil ideoloji kalıntılarına karşı mücadele edilecek, eğitim kurum ve araçlarındaki (okul kitapları vb.) her türden cinsiyetçilik ortadan kaldırılacaktır. Kız çocuklarının eğitim ve öğretimini garanti altına almak için gerekli tedbirler alınacaktır.

Demokratik devrim sonrası kurulacak demokratik halk iktidarında ezilen ulus ve milliyetler tam hak eşitliğine kavuşacağından halkların kendi dillerinde eğitim yapabilmelerinin yolu açılacaktır.

Eğitim bilimsel olacaktır. Her türlü gericikle bezeli müfredat yerine bilimsel ilerlemeyi takip eden, teknoloji alanındaki gelişmelere ayak uyduran, bu gelişmeleri daha da ilerletmeyi amaç edinen bir eğitim sistemi hakim hale gelecektir.

Demokratik halk iktidarı halk için, halkın zorunlu ihtiyaçlarını öncelikli olarak karşılamayı, gittikçe halkın refah seviyesini yükseltmeyi hedefleyen bir iktidar biçimidir. Bu yüzden halkın zorunlu ihtiyaçlarının karşılanması için öncelikli planlamalar temelinde eğitim yapılacak, eğitim üretimle içiçe ele alınacaktır. Geçmiş sosyalizm deneyimlerinde başarıyla uygulanan, yer yer batılı güçler tarafından, hatta Türk devleti tarafından da çok kötü bir şekilde kopye edilmeye çalışılan (Köy Enstitüleri) 'Politeknik' –üretim süreçleri ile birleştirilmiş, teori pratik bütünlüğü içinde eğitim– eğitim modeli demokratik halk devletinin eğitim politikasında öncelikli bir yere sahip olacaktır.

Demokratik halk devletinin herkese açık, parasız eüitim sistemi yüksek öğrenim, yüksek meslek eğitimi ve akademik eğitim alanında da geçerli olacak; 12 yıl eğitim almış herkes bu haktan yararlanabilecektir.

Demokratik halk devletinin eğitim sistemi sadece örgün eğitimle sınırlı kalmayacak; yaygın eğitime de gerekli önem verilerek halkın bir bütün olarak eğitim olanaklarından yararlanması için gerekli önlemler alınacaktır.

Sonuç: Eğitim alanında sorunların bir bütün olarak aşılması isteniyorsa; herkes eğitim hakkından ücretsiz bir şekilde yararlansın, tüm ulus ve milliyetler kendi anadillerinde eğitim hakkına kavuşsun deniliyorsa, eğitim demokratik olsun deniliyorsa... vb. vb. yapılması gereken ilk şey, kar üzerine, sömürü üzerine kurulu bu sistemin demokratik devrimle yıkılması, yerine demokratik halk iktidarının kurulması zorunludur.

'Parasız, laik-demokratik, eşit ğitim hakkı... için de devrim!'gerekli.

Bu bilinçle demokratik devrim mücadelesinde yerini al!

13 Ağustos 2011

Ortak Eşgüdüm Grubu (JCG) tarafından çıkarılan ULUSLARARASI BASIN HABERLEŞMESİ 37/38'inci çift sayısı, Eylül 2010 (Almanca'dan), sayfa 21-23'ten çevrilen Devrimci İşçi Örgütü, ABD (Eskiden:Ray O. Licht Grubu)'nun

ABD ÜLKE RAPORU

10. ULUSLARARASI KONFERANSA KATKI

ABD Kriz İçinde

Kapitalist dünya ekonomisi son 18 ayda krizdeydi. ABD'de bu krizin çeşitli karakteristik yönleri vardı.

Bu süre içinde ABD'deki en dikkat çekici olgu, federal hükümetin mali sermayenin kriminel Wall Street çetesine en azından birkaç milyar doları hiç yoktan hibe etmesiydi; bu çete çılgınca açgözlülüğünün andaki krizin esas olarak sorumlusu olduğu ABD'deki egemen sınıfın hâkim kesimidir. Bu kurtarma paralarının çoğu Wall Street'e fazlaca milyar doları kapsayan iki kefaletle verildi. Her iki kefaleti de hem Cumhuriyetçiler hem de Demokratlar tarafından onayladı. Birinci kefalet Bush hükümetince, ikincisi ise Obama hükümetince sağlandı.

Bir bütün olarak ABD'deki işçi sınıfı aynı zamanda yoğun işten çıkartılmalar — 8 milyon yeni işsiz ve kronik olarak milyonlarca yetersiz istihdama maruz kaldı. Eskiden olduğu gibi bugün de tekelci kapitalistler "işsizler ordusu"nu,

henüz bir işyerine sahip olma mutluluğu bulunan işçileri, onların ücretlerini düşürmek, işlerini hızlandırmak vs. amacıyla sindirmenin aracı olarak kullanıyorlar.

Ezilen halk gruplarından işçiler en mağdur durumdadırlar. Afro-Amerikalı işçilerin ücretleri en alt seviyeden sınıflandırılmakta ve onlar ilk işten atılanlar olmakta ve siyahi gençlik işsizliği salgını, ABD'nin her yerindeki Afro-Amerikan belediyelerin maruz kaldığı feci koşulların esas kaynağıdır. Geriye kalan işçi sınıfının durumu artarak kaygı verici olduğundan ABD tekelci kapitalistlerinin Latin Amerika kökenli (Latino) ve diğer göçmenler üzerine daha açıktan saldırıları desteklemek için önemli bir sayıyı harekete geçirmek becerisi de artmaktadır. Ve bu işçi sınıfının sermaye karşısındaki konumunu hem tek tek olarak hem de bir bütün olarak sadece bir zayıflamasına götürebilir. Buna ek olarak bir de birçok işçi ailesi ve orta tabakaların aileleri de bir kredilerinin iptal edilmesi salgınında evlerini kaybetmektedirler. Ve bu krizin eşlik ettiği görüntüler olarak evlerin ağır değer kayıpları, borsadaki sarsıntılar, manipülasyon ve düşüşü işçi sınıfından ve orta tabakalardan birçok diğer insanlar yaşlılık güvencelerinin esas kaynaklarının yok olması olarak gördüler. Bu, birçok yaşlıca insanı işlerinde kalmaya zorladı ve giderek gençlik işsizliğini ve zaten mevcut asalakça gençlik kültürünü keskinleştirmektedir. Nihayetinde Bush ve Obama tarafından milyarlarca dolar kefalet alan büyük bankaların kredi vermeye hazır olmadıklarından, ağır baskı altında bulunan orta tabaka iş adam-kadınlarına kredi verme kötüleştiğinden bir küçük şirketlerin çöküş salgını vardır. Onyıllar boyunca kapitalist dünya iktisadındaki ABD emperyalizminin egemenliğiyle şımartılan ABD'deki orta tabakalar bu vahim durum vasıtasıyla şoke oldular.

Bu çerçevede son yıl sırasında ABD siyasi sahnesinde gerici, sağcı, her şeyden önce orta tabakaya mensup bir hareket ortaya çıktı. Tea Party (Çay Partisi) hareketi kesintiye uğrayarak kâh Cumhuriyetçilerin bir politikacısı kılığında, kâh sağcı bir tartışma şovu sunucusu veya sonra bir başkasının önderliğinde meydana geldi. Bu hareket bir kez Cumhuriyetçilerle sıkı işbirliği içinde çalıştı; başka bir sefer antidemokratik ve anticumhuriyetçi, kesin bir şekilde hükümete karşı yönelik bir ses çıkardı. Bu Çay Partisi Hareketinin tutumu ile ilgili sorunun iki yönü vardır. Her şeyden önce tehdit eden bir despotluğa onun cevabı, saflarına karşı harekete geçirilen tam da bu sistemin ve egemen sınıfın despotluğu için öncü gücü olmaktır. Bu, tam da işlerini veya hastalık sigortalarını kaybeden böylesi insanların neden sosyal sigortanın, Medicare (65 yaş üzerine insanlar için devlet hastalık sigortası sistemi / Almanca'ya Çevirenin Notu) ve Medicaid (hekim ve ilaç giderlerinin karşılanması için desteğe muhtaçlara yardım sağlayan devlet programı / Almanca'ya Çevirenin Notu) kaldırılmasını talep etiklerinin genel açıklamasını veriyor. Ve ikinci olarak onun "tehdit eden despotluk konuşması" büyük oranda doğrudur! (*) Yani Çay Partisi/Yurtseverler Hareketi, eğer ABD kapitalizminin ekonomik krizi daha da kötüleşmesini sürdürürse, daha güçlenme potansiyeline sahiptir.

(*) Örneğin Barstow şunu vurgulamaktadır: "Yurtsever ideoloji,hükümetler ve ekonomi, gücünü Bilderberg-Grubu, Trilateral-Komisyon ve Yurtdışı İlişkileri Konseyi gibi dıştalayıcı oluşumlar vasıtasıyla uygulayan bir ağ sistemi tarafından denetlenmesini içermektedir.")

Obama ve Federal Hükümet ABD imparatorluğunun çöküşünü yönetiyor

Barack Obama ABD nüfusunu yoksullaşmaya giden yolu düzenli bir şekilde yönetmek zorlu görevi için iyi bir biçimde uygundur; tekelci kapitalistler ve emperyalistler bu bağlamda kapitalist dünya sistemi içinde kendilerini ve kendilerinin üstün konumlarını ümitsizce kurtarmaya çalışıyorlar. Bu arada birçok "solcu" Afro-Amerikalılar, Latinos ve ABD işçi sınıfının örgütlü işçileri ile birlikte "iktidar" ve "demokratların seçilmesi"ndeki "vaadler" üzerine küçükburjuva demokratik hayaller ile kandırıldılar. Sonra Obama-Biden-Demokratlar Hükümeti'nin retoriği tarafından akılları çelindi (Bush'un hediyesinden sonra) Wall Street'in en aç gözlü ve en muktedir bankacı ve finanzcılarına ikinci hediyesi kabul etmek için (ki demokratların kampanyaları da Wall Street tarafından özellikle finanse edildi). (*)

8 yıl süren Georg Bush Hükümti sırasında Afro-Amerikalılar, ABD imparatorluğunu ayakta tutmak için, savaş makinesi içine girmek, yeniden dahil olmak veya katılmak için ABD halkının en isteksiz başlıca parçası haline geldi. Barack Obama Hükümeti'nin işbaşına gelmesiyle durum değişti. Afro-Amerikalıların Subprime-ipotekleri ve kendi evlerinin kredilerinin feshedilmesi krizinden en fazla mağdur olanlar içinde bulunmaları daha da dikkat çekicidir; onlar gençlik işsizliği ve işten çıkarılmalarda en yüksek orana maruz kaldılar. (Bu, "en son işe alınan ve ilk işten çıkarılan" alçakça sendromudur.) Oysa yaklaşık son 20 aylık Obama'nın Beyaz Saray'da bulunması sırasındaki ekonomik krizin korkunç etkilerine karşın, anketlerin giderek hâlâ gösterdiği gibi, Afro-Amerikalılar en azından şu anda geleceğe en iyimser bakanlar ve Obama hükümetine en sadık kalanlardır!

Milyonlar arasında her şeyden önce göçmen Latino-işçiler içinde Obama'nın demokratları karşısında, onların yaşadıkları korkunç baskıları hafifletecek göç "reformları"nı yürürlüğe koyacakları iyimserliği de vardır. Ve bu umut, Obama'nın ilk yılında Göç ve Gümrük Dairesi'nin (ICE – Immigration and Customs Enforcement) göçmenlere karşı yürüttüğü baskınların artmaya devam etmesi ve genel ABD nüfusunun giderek artan bir şekilde içimizdeki göçmenleri günah keçisi yapmaya zorlandıkları olgusuna rağmen hâlâ mevcuttur. Sendika hareketinin önderleri bir taraftan biraz protesto ederken, nihayetinde, AFL-CIO ve ABD-işçi sınıfının örgütlü kesimi karşısında hemen hemen hiçbir seçim vaadi yerine getirilmemesine karşın, üyelerini Obama ve demokratların arkasındaki çizgide tutmaya çalıştılar. Ama yoksullaşmaya giden bu yol henüz başlangıç sürecindedir. Ve ABD'nin tekelci kapitalist ve emperyalist egemen sınıfına ve Başkan Obama'ya, bizlerin başkaldırıdan yana karar vermeksizin, zorluklarımızın çıkış yolu olarak sosyalist devri-

(*) Fazlaca milyar doları kapsayan Bush ve Obama'nın Wall Street'e verdiği kefaletler Uluslar arası Para Fonu'nun (IMF) 2007 ve 2008 yılındaki şef ekonomisti Simon Johnson'un izleniminin dramatik bir onayıdır. Johnson, "finans oligarşisi"nin ABD-Hükümetini "zapt ettiğini" söyledi. O, eğer buna karşı çıkılmazsa ve bu durdurulmazsa, bunun yeni bir büyük depresyona götüreceğini ekledi! ("Sessiz Darbe", Mayıs 2009, Atlantic Magazine)

me yönelmeksizin kafa tutma çok daha zorlaşacaktır.

Obama'nın başkanlık seçim mücadelesi ve onun seçilmesi her şeyden önce Georg W. Bush rejiminin bir reddi olarak görüldü. Kaldı ki, Obama-Biden-Hükümeti ABD tekelci kapitalist ve emperyalist egemen sınıfının sadık temsilcisi olarak, daha ince farklı ve kurnazca olmasına karşın, Bush hükümetinin siyaseti ile ilginç bir şekilde çakışan ABD imparatorluğunun savunulması politikasını gerçekleştirdi.

Ekonomi Cephesinde: Beyaz Saray'da oturmaya başlar başlamaz Obama hükümeti Wall Street zenginlerine 700 milyar ABD doları artı yoğun kefaletlerle birlikte ekonomik teşvik paketini ikinci bir kez kabul ettirdi. Bu, pratikte 2008 Seçimleri arifesinde Obama ve McCain tarafından desteklenen Bush-Paulson (ve Pelosi'nin 700 milyar ABD dolarlık ekonomik teşvik paketinin bir kopyasıydı. Oysa bu kefaletler evler ve küçük işletmeler için yoğun kredi iptallerini durdurmaya yardım etmek için gerekli kredi imkanlarını gevşetmedi. Her iki kefalet de gerçekte, ülkeyi ve dünyayı acil bir ekonomik krize götüren Wall Street'in kriminal finans kapitalistlerini ve onun gaspçı sistemini iflastan korudu. Sağlık reformu ile ilgili olarak Obama hükümeti, daha tartışma başlamadan önce tek tek ödeme yapanları ve sağlık hizmetlerinin kapsamlı bir şekilde sağlanmasını gündemden çıkardı. Kongre'de ve başkanlık dairesindeki demokratların önderliği aynı ilaç şirketleri, hastane firmaları, sigortalar ve Cumhuriyetçilerle önceden tezgâhlanmış tavizleri kararlaştırdı ve güncel "reform"-önerisinin az sayıda çalışanlar için bir kolaylık, fakat bizim sağlıksal mutsuzluğumuzdan yararlanan özel sektör için yeni anlamsız iş yaratan bir durumun ortaya çıkmasına yardımcı oldu.

Eğitim Cephesinde: Son haftalar içinde Rhode İsland'daki bir "başarısızlar okulu"ndaki tüm öğretmenler ve devlet memurları işten atıldı. Eğitim Bakanı Arne Duncan ve Başkan Obama her iki öğretmenler sendikası ve AFL-CIO'nun hoşnutsuzluğu ve dehşetine rağmen bunu onayladılar. Rhode İsland'daki işten atılmalara yanıt olarak televizyon kabaretisti Bill Maher, Obama / Duncan'a, o zaman bu "kötü" öğretmenlerin yerine "iyi" öğretmenlerin nerden geleceğini sordu. Maher daha sonra kötü öğretmenlerin her yerde bulunabileceğini, Harvard Üniversitesi'nin birkaç kötü öğretmene sahip olduğunu ve araştırmaların akademik bir başarı için anahtar-ön koşulların iyi bir öğretmen değil, bilakis evdeki destekleyici bir çevrenin, anne-babanın, oturma odasındaki kitapların vs. olduğunu gösterdiğini vurguladı. Obama / Duncan tepkisi hiç kimseyi şaşırtmamalıdır. Duncan Obama tarafından eğitim bakanı olarak atanmadan önce Şikago'daki devlet okullarından sorumlu yetkili idi. Duncan bu görevinde sağcı Bush hükümetinin üç talimatının güçlü bir taraftarıydı: Hiçbir çocuk geride bırakılmamalıdır (NCLB – No Child Left Behind), Charter - Okulları ve "performansı güçlü" öğretmenler için performans zammı. Şikago'nun Lawndale semtindeki Collins High gibi kötü kent okullarındaki birçok öğrenci ekonomik olarak perişan hale getirilmiş ikamet mahallelerindeki evsiz-barksızlar konutlarından gelmekteydi. Öğrenciler sınıf çalışmalarında kötü notlar aldıklarında her öğretmen işten atıldı. Eğer sonuçlar düzelmemişse yedek öğretmenler kapının önüne konuldu. Duncan sonra, bu

okulları Charter-Okulları olarak yürütmek için başarısızlar-okullarını orduya, Deniz Kuvvetlerine ve Deniz Kuvvetleri piyadelerine devretti. Bu okullar devlet bütçesinden maddi yardım almaya devam ettiler, ama toplu iş sözleşmeleri ve ders saat planlarıyla ilçe-siyasetine bağlı olmayan özel okullar olarak çalıştılar. Bu okullar emperyalist ABD askeri mekanizmasına top malzemesi için asker toplama zemini olarak işlev görebilirler.

Siyasi Cephede: Obama'nın yeni Adalet Bakanlığı, telefon tekeli dokunulmazlığı garantisini takibat altına girmekten kurtarmada desteklemek için Bush hükümetinden meslektaşlarıyla işbirliği içinde erkence mahkemeye başvurdu; onlar milyonlarca müşterilerinin konuşmalarını "ulusal güvenlik" adı altında dinlediler ve bununla yürürlükteki ABD yasasını zedelediler. (*) Demokratların Obama hükümeti iktidarında İCE-baskınları ve göçmenlerin yurtdışı edilmesi çok arttı. Kısa bir süre önce Adalet Bakanlığı'nın bir memuru, Bush'un Adalet Bakanlığı memurlarını işkence yapmaktan suçlu bulup cezalandırmak isteyen kendi soruşturmacılarını ret etti. Yani Obama hükümeti, ABD tarafından uygulanan yasadışı işkence yapma için Bush hükümetinin hiçbir yüksek veya orta derecedeki memurunu sorumlu tutmuyor. Son olarak birkaç hafta önce, Şubat 2010 sonunda ABD Kongresi Obama hükümetinin ABD'nin baskıcı PATRIOT (Yurtsever – ÇN) Act (Dosyasını – ÇN) onayladı.

Savaş ve Barış Sorunu Üzerine: Obama hükümeti Irak'ın ABD tarafından emperyalist işgalini sürdürdü; ABD'nin Afganistan'daki askeri saldırısını yaygınlaştırdı ve kendi güçlerini ağırlıklı bir şekilde NATO'ya tabi güçlerle değiştirdi ve açık bir şekilde Pakistan'ın içine girdi. Honduras'ta 5 ay süren başarılı devlet darbesinin zirvesi olarak Obama hükümeti Latin Amerika'da Kolombiya'daki ABD kuklası Uribe hükümetiyle anlaşmasını formalite olarak güçlendirdi; bu, son on yıl içinde Latin Amerika'da milyonlarca insanların yaşamını iyileştiren ve ABD emperyalizmi ile birlikte son yüzyılda ve daha uzunca Latin Amerika'ya hükmeden oligarşilerin varlığını tehdit eden siyasi sol eğilime karşı yoğun, yeni bir askeri başlangıç noktası anlamına gelmektedir. Ve o, Birleşmiş Milletleri temsilen askeri birliklerini oraya müdahale yolladığında depremin hışmına uğrayan Haiti'de büyük bir ABD-askeri varlığını kurdu. Bush-Cheney'den Obama-Biden'in kesintisiz bir şekilde devralıp sürdürdüğü, 8 yıldan fazla süren bitmek bilmez "terörizme karşı savaş" ve "vatanı güvence altına alma"dan sonra sonsuz savaş ABD'deki toplumun her unsuruna kendi askeri damgasını basmaktadır. Şimdi gerçekten soru, mali kapitalistlerin ABD'ni askeri mi yoksa sivil bir hükümet tarafından mı yönettirip yönettirmeyeceğidir.

(*) Senatör Obama seçik kampanyası sırasında, sadece federal hükümete vatandaşlarının gözetlenmesi hakkında emsalsiz haklar veren yeni FİSA (Foreign Intelligence Surveillance Act) [Yabancı İstihbarat Teşkilatlarını Gözetlemek için Yasa – Almanca'ya Çevirenin Notu]nın lehine oy kullanmakla kalmadı, aynı zamanda bunun henüz açıkça illegal olduğu sırada FİSA doğrultusunda ABD'li insanlar hakkında Bush-Hükümetine zaten bilgiler veren telefon tekellerinin affedilmesini de destekledi." (ROL Newsletter S:51, Aralık 2008)

Bolşevik İnisiyatif Almanya 3. Kongresini yaptı!

Federal Almanya'da Bolşevizmin bayrağını dalgalandırmak için 1996'da kurularak yola çıkan Bolşevik İnisiyatif (Bİ) Almanya 3. Kongresini 2011 yazında gerçekleştirdi.

Kongrenin açılışında bir kadın yoldaşı yaptığı şu kısa konuşmayı yaptı:

"Devrimden sonra,

Yani sömürücülerin iktidarı yıkıldıktan sonra,

Savaş bittikten sonra,

Yeniden inşayı birlikte ele alıp başarıyla gerçekleştirdikten sonra,

Yeni toplumun sosyalizmi yaşamaya başlamasından sonra,

Nükleer felaketler, açlık, savaş, sömürü ve zulüm artık karabasanların bile konusu olmaktan çıktıktan sonra,

Altımızda ezecek, üstümüzde ezen kimse olmadığında,

Bir yerlerde, bir arşivin birinde bu Kongre üzerine de bir şeyler yazacak...

Bu Kongre bizi Almanya'da Bolşevik Parti'nin inşası için önümüzde duran görevleri çözme çalışmasında çok daha sıkı birbirimize bağlamanın bir aracı olan Kongredir. Biz şimdi geri dönüp baktığımızda geçmişte yürüttüğümüz kimi ateşli tartışmalar üzerine gülebiliyoruz. İlerde bize şimdi çok önemli, hayati önemde görünen kimi tartışmalar da böyle görünebilecektir. Bunun bilincinde yürütmeliyiz tartışmalarımızı.

Parti inşası görevlerimizi yerine getirebilmek için kalplerimize, kafalarımıza, tüm enerjimize ihtiyacımız var. Bugün bizi aşılmaz görünen sorunlar, aşılmak için var ve aşılacaklar. Devrimin işçi sınıfı için, gelecek için biricik alternatifi olduğunun bilinciyle aşacağız problemleri."

Kongre'de Merkez Yönetiminin Kongreye sunduğu Siyasi Rapor üzerine tartışıldı. Tartışmalar temelinde onaylanan Siyasi Rapor **"Trotz Alledem" (Her Şeye Rağmen)** adlı 3-4 aylık periyodla çıkan dergide yayınlandı. (Bkz. Trotz Alledem, sayı 58, sayfa 3-24)

Bolşevik Partimizin Almanya'daki kardeş örgütü olan "Bolşevik İnisiyatif Almanya" nın Siyasi Raporu'nda geçen çalışma döneminde **dünya emperyalist sistemi**nde yaşanan gelişmeler değerlendiriliyor.

"Dünya Mali ve Ekonomik Krizi" başlıklı birinci bölümde "2007'nin sonlarında başlayan yeni kriz devresi"ndeki gelişmeler, bu kriz devresinin henüz başlarında "2008 Eylül ortalarında mali ekonominin merkezi olan ABD 'den patlayan dünya mali krizi"nin, ekonomik devrevi krizi nasıl etkilediği ortaya konuyor. Krizin yükünün nasıl işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların sırtına yüklendiği açıklanıyor. Krizin ve bu "krizi aşma programları" temelinde uygulananların sonuçları hakkında şu tespit yapılıyor:

"Kriz emperyalist savaşların, isyan bastırmaların ve toplumun her alanında militaristleşmenin artması anlamına geldi, geliyor."

"Emperyalistlerarası çelişmeler sertleşiyor" başlığını taşıyan ikinci noktada, emperyalistler arasındaki güç dengelerinin hızla değişmesine bağlı olarak, bunların arasındaki çelişmelerin giderek sertleştiğine dikkat çekiliyor. Buna örnekler veriliyor. Buna bağlı olarak emperyalistler arasında doğrudan savaş tehlikesinin büyüdüğü, fakat güncel olarak yeniden paylaşım mücadelesinin henüz hâlâ bölgesel/temsilci savaşlarıyla yürüdüğü tespit ediliyor. Bölümün sonunda;

"Birleşmiş Milletler ve onun özel örgütleri —örneğin Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası vb.— siyasi, askeri ve ekonomik alanda hâlâ emperyalist büyük güçlerin araçları konumundadır."

"Büyük Güç Çin" başlığını taşıyan üçüncü noktada, Çin'in son dört yıllık dönemdeki gelişmesi değerlendiriliyor ve şu tespit yapılıyor:

"2007'de yapılan 2. Konferansımızda (2. Kongremizde — Bİ'nin ikinci konferansında, gerçekte kongre niteliğinde olan, örgütün bütün sorunlarda karar alma yetkisine sahip, yönetici organları da seçen genel toplantılarının kongre olarak adlandırılmasının doğru olduğu karar alındı. / BN) doğru olarak Çin'in "büyük güç olma yönünde ilerleyen bir emperyalist güç" olduğu tespitini yaptık. Bu tespiti yaptığımızdan bu yana olan gelişmeler, Çin'in emperyalist büyük güç olma yönündeki gelişme sürecini ta-

mamladığını gösterdi. Biz Çin'i bu yüzden emperyalist bir büyük güç olarak değerlendiriyoruz. Çin kendi önüne hedef olarak 2050 yılına kadar dünyanın en büyük ekonomik gücü olma hedefini koymuştu. Güncel gelişmelere dayalı öngörüler bu hedefe daha 2025 yılında varılabileceğini gösteriyor. Satın alma gücüne dayalı GSYİH rakamlarına göre Çin daha bugünden dünyanın en güçlü ikinci ekonomisi konumunda. Yüksek büyüme/kalkınma hızının temposunda önemli bir kırılma görülmüyor. Askeri alandaki geriliğini aşma noktasında Çin çok önemli gelişmeler yaşadı. 2011 yılında Çin savunma harcamalarını bir yıl önceye göre % 12,7 oranında arttırarak 65,5 milyar avroya yükseltti. 2,3 milyon asker mevcutlu bir orduya sahip. Savunma harcamaları Çin'in GSYİH'nın % 2'sini, devlet bütçesindeki giderlerin % 6'sını oluşturuyor. Çin yurtdışı yatırımlarını da olağanüstü boyutlarda artırdı. O zor durumdaki paraları destekler, kredi verir, garantiler üzerlenir, yabancı devlet tahvilleri satın alır konumunda. Özellikle krizin etkisini en fazla hisseden ülkelerde Çin "kurtarıcı" pozisyonda bu ülkelerin ekonomisinde önemli pozisyonlar kazanıyor. Kuşkusuz bu bir yandan Çin için büyük avantajlar sağlarken, diğer yandan kimi sorunları da beraberinde getiriyor. Örneğin Çin'in elinde büyük miktarda devlet tahvilini bulundurduğu bir devletin mali-ekonomik iflası Çin ekonomisi için de büyük kayıp olur. Çin'in elindeki döviz rezervlerinin ve devlet tahvillerinin önemli bölümü dolar ve dolar cinsinden hesaplanan tahviller. Doların büyük değer kaybı, Çin'in elindeki değerlerin de kaybı anlamına geliyor. Dünya ekonomisinin yeni devi sosyal faşist bir diktatörlükle yönetiliyor."

"G 8'den G 20'ye" başlıklı dördüncü bölümde, yine emperyalistler arasındaki güç dengelerinin değişmesine bağlı olarak, özellikle de dünya ekonomisinde Çin'in, Hindistan'ın, Brezilya'nın artan ekonomik ağırlığına bağlı olarak, geçmişte dünyayı yönetmede temel araçlardan biri olan "en güçlü emperyalist ülkelerin devlet başkanlarının yıllık zirve toplantıları" olan G8'in, son mali krizi aşmada yetersiz kalışı, G8 toplantılarının G 20 toplantıları ile tamamlanmak zorunda kalındığı ortaya konuyor.

"Büyük Güç Almanya" başlıklı beşinci bölümde *"AB'nin en büyük ekonomik gücü dünya ekonomisi içindeki konumunu güçlendirdi. Alman sanayi ve Alman mali sermayesi 2011'de enternasyonalleşmesinin en yüksek noktasına vardı. 2011 yılında yabancı ülkelere yapılan yatırım tutarı, şimdiye kadarki en yüksek seviyeye vardı. Alman sermayesi dünyanın en ücra köşelerine kadar akıyor. 2011 yılında yabancı ülkelere yapılmış olan yatırımların toplamı olan 850 milyar avroluk değere, 100 milyar daha eklenecek. Doğrudan sanayi yatırımlarının esas hedefi ilk kez 2011'de Avrupa değil, Çin olacak. Bugün dünya üzerinde, Almanya dışında 6 milyon emekçi, Alman sanayi şirketlerinin Almanya dışındaki ülkelerdeki şirketlerinde çalışıyor."* deniyor.

Bu bölümde emperyalist büyük güç Almanya'daki diğer gelişmeler üzerinde de duruluyor. Özellikle askeri alanda, Almanya'nın giderek daha fazla askeri operasyonlara katıldığına dikkat çekiliyor. Alman egemen sınıf sözcülerinin giderek çok daha açık sözlü bir biçimde "Alman ekonomik çıkarlarının askeri olarak da güvence altına alınması" ndan söz ettikleri belirtiliyor. "Almanya'nın ekonomik çıkarları için savaş yürütme" gerekliliğinin toplumsal genel kabülü için yo-

ğun bir ideolojik kampanya yürütüldüğüne dikkat çekiliyor.

" Avrupa'nın perspektifleri: Birleşik Devletler mi, yoksa çekirdek Avrupa mı?" başlıklı altıncı bölümde, AB'nin andaki durumu ve perspektifleri tartışılıyor ve şu tespit yapılıyor:

"Uzun süreden beri iki strateji karşı karşıya duruyor. Bir fraksiyon (Sosyal Demokratlar vs.) merkezi seçimlerle işbaşına gelmiş güçlü merkezi bir hükümet tarafından yönlendirilen, bir birleşik devleti favorize ediyor. Bu birleşik devlet içinde bu devleti oluşturan eski ulusal devletlere ve onun içindeki değişik —etnik— bölgelere de çok güçlü özyönetim (otonomi) öngören bir birleşik devlet modeli bu: Avrupa Birleşik Devletleri! Bunun —kapitalizm şartlarında— bu biçimde olamayacağı bugünden bellidir. (Bırakalım şimdiki 27 AB üyesini, ya da 17 avro bölgesi üyesini bir yana) Bu (bu projenin laftaki en büyük bavunucuları gibi görünen) Almanya ve Fransa arasında bile mümkün değildir. Bu iki emperyalist büyük güç arasındaki derin rekabet bunu engelleyecek yeter sebeptir.

AB gevşek bir devletler konfederasyonu olarak kalacaktır. Eğer küçülmek durumunda kalırsa 16 devletli, ortak merkez bankalı ekonomik birlik olarak işlev görebilecektir. (16 devlet —Yunanistan'la 17— avro bölgesini, yani avroyu ortak para olarak kullanan devletleri içeriyor.)

İkinci strateji (Tutucular) "Çekirdek Avrupa" planını favorize ediyor: Bu plana göre Almanya ve Fransa, yanlarına mali durumlarnı sağlam olan ve söz dinleyen küçük bir devletler grubunu da alarak, çekirdek Avrupa'yı oluşturmalıdır. Ekonomik olarak istikrarlı olmayan devletler avro birliğinden çıkarılmalıdır veya kendiliklerinden çıkmaya zorlanmalıdır.

Siyasi olarak her geçen gün daha fazla bu görüşler taraftar bulmaktadır.

AB'nin gücü "bir güç bloku" olarak arttırılmalı, fakat bir birlik devletine doğru gelişme/geliştirme çabaları frenlenmelidir."

"Avrupa Birliği — Para Birliği İstikrarlı mı?" başlığını taşıyan alt bölümde para birliğinin, dolayısı ile avronun durumu ve geleceği sorgulanıyor. Avro bölgesini elde tutabilmek için geliştirilen "kurtarma paketleri"nin geçici, daha büyük krizleri hazırlayan tedbirler olduğuna dikkat çekiliyor. Avro bölgesinin küçültülmesi opsiyonunun giderek daha fazla gündeme getirildiği tespit ediliyor.

"AB — Stratejik Hedefler" alt bölümünde, stratejik hedefin " Dünye Hegemonyası mücadelesinde en ön safta yer almak" olduğu belirleniyor. Bu bağlamda şimdiye kadar atılan genişleme adımlarının hangi emperyalist güçlerin aleyhine nasıl genişleme olduğu somut olarak ortaya konuyor.

"Sert Bandajlar: İttifaklar ve Savaşlar" başlıklı 7. bölümde dünya hegemonyası mücadelesinde güncel ittifaklar inceleniyor. Emperyalistlerin dostu yoktur, çıkarları vardır anlayışına uygun olarak, varolan ittifakların güncelliğine, geçiciliğine dikkat çekiliyor.

"İç faşistleşme ilerliyor" başlıklı sekizinci bölümde, önce emperyalistlerin bir ideolojik sahtekârlığına dikkat çekiliyor: Bunlar bir dizi faşist dikatörlükle alış verişlerini yürütebilmek için, faşist diktatörlüklere faşist dememeye, onlar için özel kategoriler uydurmaya önem verdiler. Örneğin Arap baharından sonra faşist olduklarını keşfettikleri kimi diktatörlükler için uydurdukları kavram "yumuşak diktötürlük", "otoriter rejim" vs. idi.

Bölümde ayrıca ekonomik krizin derinleşmesine paralel olarak, burjuvazi-

nin propagancılarının, siyasetçilerinin "yabancı" düşmanı—ırkçı propogadalara ağırlık verdiği, altta da buna paralel olarak açık faşist örgütlenmelerin geliştiği, eylemlerin arttığı, burjuva devletlerin buna göz yumduğuna, yer yer açıkça desteklediğine vb. dikkat çekiliyor. Avrupa'nın kimi ülkelerinde açık faşist partilerin kitlesel kabul görmesinin nasıl arttığına örnekler veriliyor.

"Toplumların Militaristleştirilmesi" başlıklı dokuzuncu bölümde emperyalistler arasında değişen güç dengelerine bağlı olarak gelişen dünyanın yeniden paylaşılması dalaşında, her emperyalist gücün "cephe gerisi" ni sağlama almada toplumları nasıl militaristleştirdikleri inceleniyor.

Bİ'nin 3. Kongresi'nin onayladığı Siyasi Raporun ikinci kısmında **"Sömürülen ve Ezilenler"** in durumu üzerinde duruluyor.

Onuncu noktada **"Emekçi Sınıflar"** başlığı altında emekçi sınıfların durumu hakkında, bir bütün olarak ele alındığında dünya çapında emekçi sınıfların kendi yarattıkları muazzam zenginlikten aldığı payın giderek azaldığı, relatif yoksullaşmanın bütün ülkeler için genel bir görüngü olduğu; fakat dünya nüfusunun küçümsenmeyecek bir bölümü için mutlak yoksullaşmanın, açlık sınırının altında yaşamanın olgu olduğu tespit ediliyor. Emekçi sınıfların mücadelelerinden örnekler verilirken, komünist örgütlenmelerin zayıflığına ve eksikliğine dikkat çekiliyor.

Onbirinci noktada **"Kadınların ezilmesi ve direniş"** başlığı altında güncel durum hakkında; *" Kadın cinsinin ezilmesi, mücadele sonucu elde edilmiş olan bütün kazanımlara rağmen, dünya çapında kapitalist sistemin egemenliğinin en önemli dayanaklarından biridir. Eşit işe eşit ücret, bütün ekonomik, siyasi, toplumsal alanlarda tam hak eşitliği gibi demokratik talepler metropol ülkelerinde bile pratikte tam anlamıyla gerçekleştirilmemiştir. Asya, Afrika, Latin Amerika'da "Özel Ekonomik Alanlar"da enternasyonal tekellerin üretim bantlarında köle emeğine benzer şanrtlarda çalışan milyonlarca genç emekçi kadının durumu çok daha kötüdür. Milyonlarca kadın dünyla çapında mafya tipi örgütlenmeler tarafından seks – sanayi alanında cinsel olarak sömürülmektedir...."* tespitleri yapılıyor. Buna karşı kadınların direniş örgüt ve eylemlerinden olumlu örnekler veriliyor.

Onikinci noktada **"Emekçi Gençler"** başlığı altında toplumun en hareketli kesimi olan gençlerin büyük çoğunluğunu oluşturan emekçi gençlerin durumu ve mücadeleleri ortaya konuyor. "Geleceksizlik"in gençlere kapitalizmin vaadi olduğu ortaya konuyor.

"Çocuklar" başlıklı onüçüncü bölümde andaki durum hakkında; *"Enternasyonal alanda kabul edilmiş ve açıklanmış çocuk hakları vardır. Fakat dünya çapında emekçi sınıfların çocukları emperyalizmin barbarlığından en fazla, en hunharca zarar gören kesimdir. Dünya çapında her gün binlerce, onbinlerce çocuk beslenme eksikliği ve hastalıktan ölmektedir. Dünya çapında açlık sınırı altında yaşayan bir milyara yakın insanın yarısı çocuktur. Bunların da % 90'ı Asya va Afrika'dadır. Bağımlı ülkelerde çocuk işi gündemdedir. Savaşlarda çocuk askerler; metropol ailelerine satılık mal olarak "evlatlık çocuklar", seks işçisi olarak çocuklar vb. İşte "dünyaların en iyisi" emperyalist dünyanın çocuk-*

lara vad ettiği budur." tespitleri yapılıyor.

Ondördüncü noktada **"Ulusal Köleleştirme"** başlığı altında, emperyalizm çağında ezilen uluslar ve milliyetler bağlamında durumun ne olduğu, köleleştirmenin "modern" biçimlerde sürdüğü ortaya konuyor.

"Sürgün, Kaçış, Göç" başlığını taşıyan onbeşinci noktada 21. yüzyılın nasıl bir "Sürgün, Kaçış, Göç" yüzyılı olduğu rakamlarıyla ortaya konuyor. Bunun nedenleri üzerinde duruluyor. Emperyalizm-kapitalizm var olduğu sürece bunun kaçınılmaz olduğu, bu barbar haksızlıklara karşı mücadelenin emperyalizme-kapitalizme karşı devrim mücadelesi olarak yürütülmek zorunda olunduğu ortaya konuyor.

Onaltıncı nokta **"Yaşam Temellerinin Mahvedilmesi"** başlığını taşıyor. Burada önce emperyalizmin maksimum kâr yasası temelinde yaşam temellerini nasıl kuruttuğunun kimi örnekleri veriliyor. Bu noktanın sonunda şunlar söyleniyor:

"Öko-kapitalizm gerçek bir alternatif değildir. Alternatif enerji taşıyıcıları da kapitalizm açısından yalnızca kârlı bir iştir! Yeşil siyasetçiler atom santrallerine karşı çıktıklarında, onlar bunu çok çevre dostu, insan dostu olduklarından yapmıyorlar. Onlar diğer burjuva politikacılarından biraz daha erken atom santrallerinin uzun süre açısından taşınamaz, savunulamaz olduklarını, fosil enerji kaynaklarının ise sınırlı olduğunu, tükenmeye doğru geliştiklerini fark ettiler. Onlar bu yüzden mali sermayenin yenilik (inovasyon) talebine, ihtiyacına cevap veriyorlar. Bu konuda öncü Yeşillerin başgurusu (Guru: Hindistan'da tekke şefine verilen ad) Joschka Fischer'dir. O şimdi kurduğu "Danışma Bürosu" aracılığıyla Eenrji dewi RWE (!), REWE Ticaret ve Turistik Tekeli, Siemens ve BMW'ye "sürdürülebilirlik stratejileri" konusunda danışma hizmeti veriyor! Onlara yeni çevreci teknolojilerle nasıl azami kâr elde edilebileceği, nasıl sıfır vergiden yararlanılabileceği, nasıl devlet desteği alınabileceği vs. konularında ders veriyor !"

"Emperyalizmin İdeolojik Saldırısı" başlıklı onyedinci bölümde emperyalist dünyada, özellikle 11 Eylül 2001 ertesinde emperyalizmin halklara karşı saldırısında anti-İslam propagandanın yoğun bir şekilde bir ideolojik saldırı aracı olarak kullanıldığına dikkat çekiliyor. Bu bağlamda şu tavır formüle ediliyor:

"Biz komünistler için İslam Hristiyanlık, Budizm, Yahudilik, Hinduizm vs. bütün diğer dinler gibi gericidir. Bütün diğer dinlerde olduğu gibi İslam'da da aşırı gerici, islamist adı verilen akımlar vardır. İslam'ın terörizmle eşitlenmesi, emperyalistlerin ve egemenlerin ezilen halklara karşı kendi nüfuz alanlarını korumak ve genişletmek için yürüttükleri savaşları ideolojik olarak gerekçelendirmek için kullandıkları bir sahtekârlıktır."

Aynı bölümde antikomünizmin de en önemli ideolojik saldırı araçlarından biri olarak kullanıldığına dikkat çekilip şunlar söyleniyor:

"Fakat antikomünizm, en başta da anti-Stalinizm biçiminde dünya burjuvazisinin ideolojik silah deposunda belirleyici bir rol oynamaya devam ediyor. Bugünkü komünizmin ideolojisinin ve mücadele eden komünistlerin örneğin Filipinler, Hindistan gibi az sayıda ülkede burjuvazinin iktidarı açısından birazcık "gerçek tehlike" olarak görülebileceği ortamda bile, "komünizm hayaleti" bir öcü olarak gezdirilmeye devam ediliyor. "

Siyasi Raporun üçüncü kısmı **“İşçi Sınıfı ve Ezilen Halklar Mücadele İçinde”** anabaşlığını taşıyor. Bu kısımda yürüyen mücadeleler değerlendiriliyor, pespektifler ve görevler tespik ediliyor.

Onsekizinci noktada **“Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da Devrimci Ayaklanma: Önemli Yol İşaretleri“** başlığı altında “Arap Baharı” adı verilen gelişmelere tavır takınılıyor. Bu hareketlerin somut gelişmesi ortaya konduktan sonra şu tespitler yapılıyor:

“Bütün bu hareketlerde temel sorun şu: İktidarı bütünüyle alaşağı etmeye hazır olan emekçilerin enerjisini toparlayıp örgütleyebilecek devrimci bir güç yok. Halkların mücadelesi açısından bu devrimci ayaklanmaların dünya çapındaki önemi şurada: Var olan ”hiç bir şey değişmez” biçimindeki yenilgici umutsuzluk kökünden sarsıldı. Tarih çarkının dönmesinin beklenmeyen bir anda birdenbire nasıl hızlanabileceği görüldü.... Yani Arapça konuşma zamanı şimdi. ”

Onsekizinci noktanın **“Federal Almanya, Batı ve Diktatörlükler”** alt başlığını taşıyan bölümünde emperyalistlerin kendilerinin de beklemediği halk ayaklanmaları bağlamında nasıl “at değiştirerek” bu hareketlerin emperyalizme, kapitalist sisteme karşı devrimlere doğru gelişmesinin önünü kestikleri, hareketlerin kontrolünü ele geçirmek için hangi taktileri uyguladıkları ortaya konuyor. Sahtekârlıkları teşhir ediliyor. Yeniden devrimci-komünist önderlik eksikliğinin sonuçlarına dikkat çekiliyor.

“Enternasyonal İşçi ve Direniş Hareketleri” başlığını taşıyan ondokuzuncu noktada “Arap Baharı” adı verilen gelişmelerin de etkimesi ile, dünyanın değişik ülkelerinde gelişen işçi ve direniş hareketleri üzerinde duruluyor. Buralarda da esas eksikliğin gerçek devrimci ve komünist önderlikler olduğu tespit ediliyor.

Yirminci noktada **“Almanya’da Emekçiler: Mücadeleler - Yenilgiler - Zaferler”** başlığı altında Almanya’da son dört yıl içinde yaşanan somut işçi ve emekçi mücadelelerinin bir dökümü ve değerlendirmesi yapılıyor. Genel değerlendirme açısından yapılan tespit şöyle:

“Burjuvazi hâlâ işçilerin kendi birliklerinin gücünün farkına varmamasını sağlamayı beceriyor. Kadınlar ve erkekler arasında, gençler ve yaşlılar arasında, göçmenler ve “Almanlar” arasında, deri rengi farklı olanlar arasında, sözleşmeli işçilerle, geçici sözleşmesiz işçiler arasında vs... ayrılıklar işçilerin bölünmesi için ustaca kullanılıyor. Bu ayrılıklar kullanılarak işçiler arası birlik, dayanışma, ortak direniş, mücadele engellenmeye çalışılıyor. Ve bunda da ne yazık ki hâlâ başarılı olabiliyorlar. Sınıf mücaedelesi cephesinde “sessizlik” böyle sağlanıyor. Ne yazık ki , bu sessizlik şimdilik hâlâ “fırtına öncesi sessizlik” olarak da görünmüyor. Daha çok bir mezar sessizliği görünümünde. Bunu patronlar “işletme barışı” olarak adlandırıyorlar. Büyük tekeller her geçen gün artan kârlarına rağmen işyerlerini azaltmaya, işçileri işsiz bırakmaya devam ediyor. Buna karşı hoşnutsuzluk, öfke birikiyor. Fakat işçi sınıfı şimdilik hâlâ ancak yerel ve bölük pörçük direniyor.”

Yirmibirinci nokta **“Komünist Dünya Hareketi”** başlığını taşıyor. Bu bölümde dünya komünist hareketinin bir bütün olarak ele alındığında savunmada bulunduğu, en zayıf dönemlerinden birini yaşadığı tespit ediliyor. Dünya komünist hareketininin birliğini sağlama ko-

nusunda var olan inisiyatifler değerlendiriliyor. Bolşevik İnisiyatif Almanya'nın şu andaki gücü itibarıyla bunların içinde yer almadığı, şimdilik BP (KK- T) ve KomAK-ML ile birlikte çalıştığı bilgisi veriliyor.

Yirmiikinci noktada **"Almanya'da Sol, Devrimci, Komünist Hareket"** başlığı altında, Almanya'daki devrimci ve komünizm adına konuşan gruplar değerlendiriliyor. Bölümün sonunda; *"Biz bütün örgütlerle eleştirici ideolojik mücadeleden ve acil sorunlarda devrimci temelde eylem birliklerinden yanayız."* deniyor.

Rapor şu sözlerle kapanıyor:

"Biz kadın ve erkek yoldaşlardan oluşan küçük bir çekirdeğiz. Fakat önümüze Almanya'da marksist-leninist partinin inşası görevini koyduk. Almanya'da bir marksist-leninist parti yok. Ve biz bu görevi yerine getireceğiz.

Geçen dört yıl içinde biz uzun yolumuzda önemli adımlar attık. Güncel ağırlık noktamız (teorik ve pratik) işletme – ve sendika çalışmasında, ve teoride sosyalist devletlerin 1950-1960'lı yıllarda yozlaşmalarının nedenlerinin incelenmesinde. Siyasi pratik faaliyette biz işletme çalışmasının yanında önemli eylemlere, grevlere, kampanyalara gücümüz oranında doğrudan katılıyoruz.

Katıldığımız eylemlerde komünist görüşleri bu eylemler içine taşıyarak, örneğin Dresden'deki anti-Nazi eyleminde olduğu gibi, tartışmalar körüklüyoruz. NATO'ya karşı, Almanya'nın içinde yer aldığı savaşlara ve işgallere karşı mücadelenin içindeyiz.

Bütün bu eylemlere, ve çalıştığımız işletmelere siyasi sınıf tavrımızı ajitasyon propaganda malzemelerimizle taşıyoruz. Kimi devrimci grup ve "örgütlerle yürüttüğümüz eleştirel tartışma ve mücadelelerle marksist-leninistlerin birliğini sağlamaya çalışıyoruz."

Merkez Yönetiminin Örgütsel Rapor'da ortaya somut olarak ortaya konan örgütsel gelişme, sorunlar, çözüm önerileri konusunda tartışmalar Kongrenin çalışmalarında en önemli bölümü oluşturdu. Çatışmalı konularda da yoldaşça bir atmosfer içinde tartışıldı. Kararlar alındı.

Kongre yeni yönetimin seçimiyle başarıyla tamamlandı.

Kongreye Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Merkez Komitesi adına bir mesaj gönderildi.

Aşağıda bu mesajı sunuyoruz:

"Sevgili Kadın ve Erkek Yoldaşlar,

Örgütsel Konferansınıza bizi davet ettiğiniz için teşekkür eder, sizlere Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) saflarında mücadele eden tüm yoldaşlarımız adına en samimi, devrimci selamlarımızı iletiriz.

Kadın ve Erkek Yoldaşlar,

Biz, Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler sömürüsüz yeni bir dünya mücadelesini, demokrasi, özgürlük, sosyalizm-komünizm için mücadeleyi enternasyonal ve enternasyonalist bir mücadele olarak kavrıyoruz. Bizce ya bu mücadele böyle kavranacak, "Bütün işçilerin ve ezilen hakların" ortak mücadelesi olarak yürütülecektir, ya da eğer böyle yürütülmezse, şu veya bu ülkede elde edilmiş olan kazanımlar orta ve uzun vadede yitirilecektir. Bütün ülkelerin işçilerin ve ezilen halkların, "Büyük İnsanlık"ın enternasyonal kurtuluş mücadelesini enternasyonalist bir temelde yürütebilmek için, bütün ülkelerde kendilerini bir bütünün parçaları, gelecekteki bolşevik enternasyonalin tek tek ülkelerdeki seksiyonları olarak kavrayan ve buna uygun davranan bolşe-

vik partilere ihtiyacımız var. Biz kendimizi böyle kavrıyoruz. Küçük olan gücümüz ve gayet sınırlı imkânlarımızla içinde yer aldığımız, ve kendilerini marksist-leninist olarak gören devrimci örgütlerle birlikte çalıştığımız bütün platformlarda bu düşüncenin egemen kılınması için mücadele yürütüyoruz. Bizim için siz, enternasyonal faaliyetlerimizde birlikte çalıştığımız Marksizm-Leninizme dayanma iddiasındaki partilerden ayrı bir örgütsünüz. Siz bundan fazlasınız! Siz bizim için, Almanya'da Bolşevik Parti inşası görevini önüne koymuş olan marksist-leninist örgütsünüz. Siz —ne yazık ki— dünya çapında hâlâ çok az sayıda olan bolşevik örgütlerden birisiniz. Biz, sizi Almanyada bolşevik partinin çekirdeği ve geleceğin bolşevik enternasyonalinin bir parçası olarak görüyoruz. Bu anlamda biz sizde kendimizi görüyoruz. Bizler örgütsel olarak değişik ülkelerde, değişik şartlarda çalisan ayrı partileriz. Fakat bizi ortak bir ideoloji, Marksizm-Leninizmin bilimi, proleter dünya devriminin en önemli siyasi konularında ortak bir çizgi birleştiriyor. Bu anlamda biz bir partiyiz, ya da bir partinin parçalarıyız.

Kadın ve Erkek Yoldaşlar,

İnsanlığın biricik gelecek projesi olan komünizm projesi için çalışan bizler açısından içinde çalıştığımız zamanlar, içinde çalıştığımız dönem kötü. Komünizm projesi, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde 20. yüzyılın başlarında sahip olduğu çekiciliğe sahip değil bu dönemde. Burjuvazi, revizyonistlerin de büyük desteğini yedeğine alarak 20. yüzyılın büyük proleter devrim dalgasını bastırmayı becerdi. Yalnızca bu değil, komünizmin insanlığa yabancı bir ütopya olduğu, imkânsız olduğu yalanını da işçilerin ve emekçilerin büyük çoğunluğunun bilincine kazımayı da becerdi: Bugün görünürde toplumun burjuvazinin liberal demokrasi adını verdiği tarzda örgütlenmesi, alternatifi olmayan, insanın doğasına uygun tek toplumsal siyasi örgütlenme biçimi. Görüntü bu. Ya gerçek? Hayatın bu biçimde örgütlenmesinin siyasi alandaki gerçeği —en iyi halde— mali sermayenin milyarlarca işçi, köylü, emekçi yığınlar üzerindeki bütün çizgi boyunca gerici diktatörlüğüdür. Bu diktatörlük en demokratik biçiminde bile faşist tedbirleri, faşizmin çekirdeğini kendi içinde taşır. Güya "insan doğasına uygun tek sistem" olduğu iddia edilen liberal demokrasinin ekonomik gerçekliği, insanlığın yaklaşık % 5'ini oluşturan küçücük bir kesiminin, % 95'in sırtından, dünyada emekçilerin yaratmış olduğu bütün zenginliğin yarısından fazlasına el koyması durumudur. Milyarlarca insan açlık sınırında yaşamaya çalisirken, küçücük bir azınlık için düşünülmesi bile zor olan bir zenginliktir bugünün ekonomik gerçekliği! Liberal demokrasinin sosyal gerçekliğine gelince: Erkek egemenliği, ırkçılık, "diğeri", "başkası", "yabancı" olarak belirlenen herkes ve her şeyin bastırılması, bütün dünyada emperyalist ve gerici savaşlar … bu gerçekliğin parçalarıdır!

Liberal demokrasinin ekolojik gerçekliği, insanlığın yaşam temellerinin ve yer küre üzerinde yaşayan doğanın büyük bölümünün yok edilmesidir. En kısa zamanda en fazla kâr için finans kapitalin göze almayacağı hiçbir melanet yoktur.

Emperyalizmin bilinçli propagandistlerinin bilinçli yalanlarının ve bir çok reformistin safça yanılsamalarının tersine, reforme edilmesi mümkün olmayan, muzaffer ve görünürde alternatifsiz emperyalist sistem aslında bir tek şeyi hak ediyor: Proleter dünya devrimiyle yerle bir edilmek! Bu sistem aslında her gün yeniden Marx ve

Engels'in daha Komünist Manifesto'da tespit ettikleri gibi, kendi mezar kazıcılarını, proletaryayı üretiyor. Ve bu sistem aynı zamanda, üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin olmadığı, toplumsal zenginliğin herkesin yeteneği ölçüsünde çalışıp katkıda bulunduğu ve herkese sınırını kendi belirleyeceği ihtiyacı ölçüsünde verebilecek boyutlarda olduğu bir toplumun inşası için nesnel şartları her geçen gün daha fazla oluşturuyor, olgunlaştırıyor. Objektif şartlar açısından dünya hiçbir zaman, komünizme bugün olduğu kadar yaklaşmamıştı. Ne yazık ki aynı tespiti subjektif koşullar açısından yapamıyoruz. Proleter dünya devrim sürecinin özneleri olan İşçi sınıfı ve ezilen halklar bugün hiçbir zaman olmayan boyutlarda burjuvazinin ideolojik etkisi altında bulunuyor. Dünya Komünist hareketi parçalanmış durumda. Birlikte üretilmiş ortak bir platforma sahip değil. Bir bütün olarak ele alındığında bilinçli örgütlü komünist hareketin işçi sınıfı içindeki etkisi olağanüstü sınırlı. Dünya komünist hareketi tarihinin en zayıf dönemlerinden birini yaşiyor. Dönemin, zamanların kötülüğünden sözederken kasdettiğimiz bu! Böyle, en fedakâr komünist faaliyetin bile işçi sınıfı içinde coşku ile karşılanmamak bir yana, genel red tavrıyla karşılaştığı, başarının harcanan emekle karşılaştırıldığında çok küçük olduğu bir zamanda komünist faaliyet yürütenlerin sağlam durması, hayal kırıklığına, moral bozukluğuna uğramaması çok zordur. Bunun için her şeyden önce büyük bir ideolojik sağlamlık ve siyasi berraklık gerekir.

Kadın ve erkek yoldaşlar,

Biz kendi tecrübelerimizden de biliyoruz ki, bütün yoldaşların birlikte yürüttüğü muazzam kapsamlı fedakâr çalışma sonucu elde edilen başarıların görünürdeki relatif küçüklüğü hayal kırıklıkları yaratabiliyor; suç ve suçlu aranmaya başlanabiliyor; bu aramada yoldaşların kendi kendilerini kahrettikleri ve yoldaşlar arası ilişkilerin zedelendiği, karşılıklı haksız suçlamaların getirildiği eğilimler ortaya çıkabiliyor. Biz kendi tecrübelerimizden de biliyoruz ki, böyle dönemlerde, aslında çok derin ve önemli olmayan görüş ayrılıklarına büyük önem yüklenmesi, tartışmaların çok sertleştirilmesi, tartışmalarda yoldaşlık ilişkilerini zedeleyen, birbirini kişisel olarak yaralayan, birlikte çalışma atmosferini zehirleyen yöntemlerin kullanılması eğilimleri ortaya çıkabiliyor. Bu eğilimlere kapılmak yapabileceğimiz en yanlış şeydir. Tam da bu dönemlerde bizim bütün görüş ayrılıklarımızda ve tartışmalarımızda relasyonların doğru kurulması hayat memat meselesidir. Önümüze koyduğumuz büyük hedef bellidir: Kapitalizmin bütün kökleriyle tarihe gömülmesi. Fakat bu hedefi önüne koyan biz bolşevikler birkaç avuç insanız! Ve bizden başka bolşevik de yok! Her birimizin olağanüstü önemli olduğunu, hiç birimiz için "olmasa da olur" denmesinin doğru olmadığını bilmemiz lazım. Her birimiz, her birimizi gözümüzün bebeği gibi korumasını bilmeli, birliğimizi her gün daha sağlam hale getirmeliyiz.

Dünyanın barbarlık içinde yok olmasını istemiyorsak, yapmamız gereken budur. Bu bizim yükümlülüğümüzdür.

Bu bilinçle ve düşüncelerle Konferansınıza büyük başarı dileklerimizi iletiyoruz!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!
Bolşevizm Gelecektir!
Bolşevizm Yenecektir!

Haziran 2011

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi a. "

BOLŞEVİK PARTİ (KK–T) ÇALIŞMALARINDAN...

TARİHİ EZİLEN HALKLARIN KANLARINA BULANMIŞ FAŞİST TC DEVLETİ, KÜRT ULUSUNA KARŞI SÜRDÜRMEYE DEVAM ETTİĞİ SALDIRI VE KATLİAMLARA SON VERMELİDİR!

TC devleti PKK'ya karşı olma bahanesi ile Kürt ulusuna karşı saldırılarını son dönemde azgınlaştırmaya başladı. Onyıllardan beridir "yok ettik", "yok edeceğiz" vb. lafları ile Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine ve bu mücadelenin başını çeken PKK'ye karşı birçok alanda saldırılar, katliamlar düzenlendi.

Osmanlı İmparatorluğunda başlayan ve TC devletinin kurulması ile birlikte günümüze kadar Türk olmayanlara, diğer ulus ve milliyetlere karşı sistemli ve yoğun bir şekilde yok etme, asimile etme çabaları sürmüştür ve sürmeye devam etmektedir.

Türk olmayanların ya asimile edilerek zorla Türkleştirilmesi, yurtlarından sürgün edilmesi, ya da katledilmesi Türk devletinin temel siyasetlerinden biri oldu.

Türk hakim sınıfları zorla hükmettikleri topraklar üzerinde ırkçı, kafatasçı bir siyaset izleyerek, Türk olmayan veya Türkleştirilmiş insan dışında kimseyi istemediler. Türk olmayanlara karşı izledikleri temel siyaset hep "ötekilerin", kendilerinden olmayanların yok edilmesi siyaseti oldu.

Ermeni ulusuna karşı soykırımı uygulayarak Dünya tarihinde ilk soykırım uygulayan devletlerden biri oldu.

TC devleti kurulmasından bu yana Türk olmayan diğer millet ve milliyetlere karşı esas olarak hep aynı siyaseti sürdürmüştür:

Yok sayma, katletme, sürgün etme, asimile etme…

Kürt ulusuna karşı da siyaseti bu olmuştur.

ERCİS-VAN'DA HALKI DEPREM DEĞİL, DEVLET VURDU! ÖLÜMLERDEN, ACILARDAN, KAYIPLARDAN, SAKAT KALANLARDAN KAPİTALİST SİSTEM SORUMLUDUR!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, ezilen halklar…

Ercis-Van'da 23.10.2010 günü saat 13.40 sularında meydana gelen 7.2 şiddetindeki deprem yoksulları vurdu! Şimdiki verilere göre 460 kişi hayatını kaybetti, 1200'ün üzerinde yaralı var ve enkaz kaldırma çalışmaları devam ediyor.
Geçmiş tarihlerde de meydana gelen depremlerin sonucunda yaşanan ve gözlenen tablo yine benzerdi. Depremin yıkıntıları arasında kalan, can verenlerin büyük çoğunluğu emekçi, yoksul kesimden insanlardı.
Peki bu "kader"mi idi? Kesinlikle hayır!
Yaşanan deprem gibi doğa olaylarının yükü emekçi ve yoksul kesimlere yüklenemez.
Deprem gibi yaşanan ve doğal, doğanın bir kanunu olan olayların yaşanması normaldir, doğaldır.

Normal olmayan devletin, bu kapitalist sistemin bu doğal olan doğa olaylarına karşı gerekli tedbirleri almamış olması, gerekli ve doğru yerlerde yerleşim alanlarını açmamış ve de deprem gibi doğa olaylarına karşı dayanıklı konutların yapılmamış olmasıdır.

Kapitalist sistemin ve bu sistemin çıkarlarını savunan ve sözcüsü olan devletin, hükümetlerin temel hareket noktası nasıl daha fazla kar edecekleri üzerine kuruludur. Toplumun sömürülen, baskı altında tutulan geniş yığınların yaşam koşulları, oturdukları konutların sağlamlığı vb. onlar açısından çok önemli bir sorun değildir, önemli değildir.

Bu anlayışladır ki, yapılan konutların yaşanabilir olması, depreme dayanıklı olması gibi sorunlar pek önem ifade etmez!
Yapılan konutlarda temel anlayış, bu işten nasıl daha fazla para kazanılacağı üzerine kuruludur. Bu anlayıştan hareketle yapılan konutların

Kürt ulusunun en temel ve doğal demokratik hakkı olan, ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin belirleme hakkı zorla elinden alınmıştır.

Diğer ulus ve milliyetlere karşı olduğu gibi, Kürt ulusunun tüm demokratik hakları ellerinden alınmış, en basit demokratik hakları için mücadeleleri zorla bastırılmıştır. Kürtler yok sayılmıştır, en iyi halde Kürtler "dağlı Türkler" olarak damgalanmıştır.

Yok sayılan bir ulusunda en basit demokratik hakları dahi olmayacaktı! Kürtler yok sayılacak, dilleri, kimlikleri yasaklanacak, Kürtlerin taleplerini dile getirecek, Kürt kimliğini ifade edecek en küçük bir ses ve adım anında bastırılacaktı! Böyle de oldu!

Ama nafile!

BAŞKA HALKLARI EZEN BİR HALK ÖZGÜR OLAMAZ!
(Karl Marks)

TC devletinin tüm yok etme, yok sayma çaba ve uygulamalarına rağmen, demokratik, haklı bir temele sahip olan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi engellenemedi, engellenemez.

Engellenemediği için de son yıllarda TC devleti eskiden beri sürdürdüğü Kürtleri yok sayma siyasetinden vazgeçmeye, Kürtleri tanımaya, kısmi bazı hakları vermeyi, tanımayı kabul etmeye başladı. Ama bu kısmi ve de yetersiz adımlar, Kürt ulusu ve mücadelenin başını çeken PKK tarafından haklı olarak yetersiz bulundu ve daha fazla talep ileri sürüldü.

TC devleti ve hükümeti bir yandan sorunu çözmeye çalışacağı söylemlerinde bulunurken diğer yandan Kürtlere karşı saldırılarına farklı biçimlerde devam etti.

Bir yanda Kuzey Kürdistan'da yoğun askeri operasyonlar sürdürülürken, diğer yanda Güney Kürdistan (Irak) sınır boyları ve Kandil dağı yoğun askeri operasyonlarla havadan bombalanmaya başlandı.

İnsanlar çeşitli bahaneler ileri sürülerek hapislere tıkılıyor, sesleri susturulmaya çalışılıyor.

Başta Türk ulusundan olmak üzere çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, ezilen halklar…

Halklar hapishanesi olan faşist TC devletinin Türk olmayanlara karşı uygulamalarının hiçbir haklı gerekçesi yoktur, olamaz!

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin haklı, demokratik bir temeli var. Bu demokratik, haklı yanın desteklenmesi gerekir.

Kürt ulusuna karşı TC devleti haksız bir savaş yürütmektedir, desteklenecek hiçbir yanı yoktur.

Türk ulusundan işçiler, emekçiler, ezilenler... Devletin Kürtlere karşı yürüttüğü haksız savaşa karşı dur!

Kürt ulusuna kendi kaderini tayin etme, ayrı devlet kurma hakkı!

Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşiniz!

BOLŞEVİK PARTİ

Eylül 2011

---

insan sağlığına uygun, doğaya uygun, depreme dayanıklı konutlar olmayacağı açıktır. Konut yapımında temel dürtü, yapılan konutların sağlamlığı değil, daha fazla kar elde etmedir.

Yaşanan tüm depremler sonrası devletin döktüğü sahte göz yaşlarıdır, yalandır! Her deprem sonrası bina yapımında, yapılan inşaatlarda sorunlar tespit edilir, yıkılan binaların inşaatındaki hataların kaynakları ortaya konur. Yapılacak yeni inşaatlarda eskilerinden farklı olması gereken kurallar konur, ciddi denetimlerin yapılacağı söylenir, eski binaların onarılacağı, takviye edilerek depreme dayanıklı olacağı anlatılır. Buna benzer daha çok söylem dillendirilir.

Ama hepsi lafta kalır! Söylenenler unutulur. Söyleneler esas itibarı ile lafta kalır ve eski tas eski hamam, yola devam edilir.

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, köylüler, ezilen halklar..

Konut sorunu kapitalist sistemin dayattığı gibi insanların tek başına çözmesi gereken, insanların "özel" sorunu değildir.

Kapitalist sistemin halkın konut sorununu çözme diye bir derdi yoktur, olamaz. Bu sistemin derdi kar, daha fazla kardır. Ezilen halkın nasıl bir konutta yaşadığı veya yaşamadığı kapitalist sistem ve devleti için fazla bir şey ifade etmez.

Konut yapımında hareket noktası, yapılan bu işten nasıl olurda zengin olunur veya zenginliğine zenginlik katılacağı anlayışıdır.

Konut sorunu gerçek anlamda, insanlığın ve yaşam koşullarının onun için hiçbir anlam ifade etmediği kapitalist, sömürücü sistemin ve devletinin yıkılması ile çözülür.

Bu sistem işçi sınıfının önderliğinde işçilerin köylülerin demokratik halk cumhuriyetidir!

Bu sistemde konut sorunu bireylerin değil, devletin temel sorunlarından biri olacaktır. İşçilerin köylülerin, ezilenlerin devleti toplumsal olarak konut sorununu çözecektir! Doğa ile uyum içinde, doğa felaketlerine, depreme karşı dayanıklı, yaşanabilir sağlıklı konutlar inşa edilecektir.

Deprem değil, kapitalist sistem insanları öldürür, öldürdü!

Bu sistemden hesap soralım!

BOLSEVİK PARTİ

25.10.2011

Başta Türk ulusundan olmak üzere çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, ezilen halklar… Halklar hapishanesi olan faşist TC devletinin Türk olmayanlara karşı uygulamalarının hiçbir haklı gerekçesi yoktur, olamaz! Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin haklı, demokratik bir temeli var. Bu demokratik, haklı yanın desteklenmesi gerekir. TC devleti Kürt ulusuna karşı haksız bir savaş yürütmektedir, desteklenecek hiçbir yanı yoktur. Devletin Kürtlere karşı yürüttüğü haksız savaşa karşı dur!